

OTT AARDAM

Dora-Mia

Näitemäng ühes vaatuses

(Märksõna: Toonoja)

Tegelased:

abielupaar – mees (M) ja naine (N)

Mia – nende väike tütar (häälena)

poeg (häälena)

mehe endine kolleeg (O)

Dora – hobune (võib olla päris ja võib ka teisiti)

Tegevuspaik – põlisaas

Aeg – sügis, pealelõuna

Vana hobusetall, põrandal ja seinte ääres heinapallid, kastid, ratsutamisvarustus jms. Ühes latris on hobune. Vasakul ja paremal küljel on ukсед.

Naine tuleb, talutab hobuse latrist välja, hakkab teda ratsastama.

N: Dora!

Uks läheb veidi praokile.

N: Mia.

Mia: Kus isa on?

N: Ma ei tea, kuskil ta on.

Mia: Kas sa lähed Doraga ratsutama?

N: Ja.

Mia: Ma tulen ka. Kuhu sa sõidad, kas lõuna poole?

N: Praegu ei saa.

Mia sulgeb ukse, on kuulda, kuidas ta indiaanlaste sõjahüüu saatel kaugeneb. Peatselt tuleb mees.

M: Oled sa mu pealampi näinud?

N: Ma võtsin selle.

M: Aah! Ma olen seda pool tundi otsinud, ütle teinekord. Sa lähed sõitma?

N: Meie lapsed on nagu metslased.

M: Nad ongi metslased, sest nad elavad metsas, me kõik oleme siin metslased.

N: Nad pole enam nii väikesed. Me peame selle peale mõtlema.

M: Muidugi on.

N: Ikkagi.

M: Mis ikkagi? Mis sa tahad ütelda, ütle palun kohe seda, mida sa tahad ütelda.

N: Ma tahan ütelda, et... mul on kahtlused.

M: See on ju normaalne, kahtlused on normaalsed, minul on ka. Mis sa arvad, et... ma ei tea... Einstein teadis kohe, et aega saab painutada ja siis tegi lihtsalt mõned arvutused?

Ei, kõigepealt oli tal kahtlus, et äkki see võiks olla võimalik. Kahtlus on väga hea, kahtlusest kõik algabki.

N: Ei, see ei ole selline kahtlus.

M: Ma ei saa aru, milline?

N: Noh... selline... loov. Pealegi sul ei ole tegelikult mingeid kahtlusi.

M: Kuidas sa saad seda väita?

N: Sest ma tunnen sind.

M: Sa tunnend mind?

N: Ja.

M: Ja mida sa siis tunnend?

N: Ma tunnen, et ma olen väsinud.

M: Väsinud? Minust, või millest?

N: Sinust ka, jah. Äkki me teeks mõnda asja ka tavaliselt, normaalselt.

M: Mis normaalsusest sa räägid?

N: Saad aru küll... normaalsest normaalsusest. Meie otsustasime siia elama tulla, aga lapsed pole seda valinud.

M: Ja... aga lapsed ei valigi endale vanemaid ja nad on lapsed. See normaalsus, see, mida peetakse siis tavamõistes normaalsuseks see on...

N: Ära palun hakka, mul ei ole praegu jaksu.

M: Sa teda seda ise ka, kui välja puhkad. Kas ma saaksin oma pealambi? Ma võtan õhtu enda peale, saada minna ratsutama või...

N: Kinno.

M: Oh-oh! Miks mitte... ma ei keela.

N: Seal pole hobust kuskile kinni siduda.

M: Kuhugi ikka saad kinni siduda, mingi post vast seal ju ikka on... kino ees.

N: Jah, küllap seal mingi post on. Ma peaksin siis hakkama minema.

M: Juba?

N: Kell on kohe kaks, siis ma jõuaks enne kuute linna. Kaheksa, üheksa- saan hakata tagasi tulema, kaksteist kodus.

M: Tehtav, aga see peab ikka väärt film olema, mitte mingi lollus. Muidu hakkad pärast kahetsema.

N: Ma tegelikult mõtlesin, et vaataks hea meelega mingit täiesti lolli filmi.

M: Jah.

N: Mis jah?

M: Võib ikka. Võib ikka lolli filmi ka vaadata.

N: Võib-olla jään üldse ööseks linna.

M: Mis sa seal siis plaanid teha?

N: Magan hotellis. Meil peaks ju nii palju raha olema, et ma saan kinos käia, restoranis ja ühe öö hotellis magada?

M: Ma ei tea, eks see sõltub ju hotellist ja restoranist, kino on vast ikka kino.

N: Kino on kino. Võib-olla läheme õhtul kuskile tantsima.

M: Tahad, et ma kaasa tuleksin?

N: Ei.

M: Ei?

N: Ei.

M: Miks ei?

N: Sest siis me lihtsalt ei lähe.

M: Võime minna.

N: Võime, aga ei lähe.

M: Kui me otsustame, et läheme, siis ju läheme. Ei ole vaja restorani minekust mingit müsteeriumi teha.

N: Kas meil raha on?

M: Midagi ikka on.

N: Kahe eelroa, pearoa ja kahe magustoidu jaoks?

M: Mina magusast ei hooli.

N: Või peame me enne minema turult läbi, et pool päeva mune müüa ja siis see raha tunniga restoranis laiaks lüüa.

M: Sa oled tige.

N: Pealegi on suure tõenäosusega see tund... mitte kõige lõbusam. Sest sul on rahast kahju.

M: Mul ei ole rahast kahju.

N: Miks sa siis istud alati kivistunud näoga, kui me kuskile läheme? Või noh, kui me kuskil oleme käinud kauges minevikus.

M: Mulle tõesti tundub rumal teha päev läbi tööd ja see mingi maitsetu steroide täis šnitsli eest...

N: Siis sul ju ikkagi on rahast kahju.

M: Sa ju tead minu suhtumist rahasse. Ajast on kahju.

N: Aeg on raha.

M: Kui sa tahad kakelda, siis ütle välja, et sa tahad kakelda ja anname minna. Aga ära räägi labasusi. Aeg ei ole raha ja sa tead seda ise ka. Sellepärast me siin ju olemegi, et aeg ei oleks raha, et aeg oleks...

N: Kanasita kokku kühveldamine, kartulipõllu kündmine – hobusega, kitsede lüpsmine, munade söömine. Munadest toidu valmistamine nii, et ei oleks aru saada, et see toit on valmistatud munadest, sest lapsed ei taha enam mune süüa. Nõude pesemine, pesu pesemine, ilma ühegi masinata. Leiva küpsetamine, jahu jahvatamine. Me elame nagu ürgajal.

M: See on ju meie eksperiment, meie katse elada teistsugust elu.

N: See eksperiment...

M: See eksperiment on pooleli, muidugi on raske ja on kahtlused, aga on päris.

N: Ma ei ole kindel, et see on päris, rohkem päris, kui see elu, mida me enne elasime.

M: Leiva küpsetamine on päris, kallid, kallid naine, sul on kahtlused...

N: Leiva küpsetamine on lihtsalt samasugune tavaline toiming nagu peata kana sulgede kitkumine või kaevust vee toomine. Kõik need asjad on erilised, kui sa teed seda korra kuus, või suvel kolm nädalat. Siis sa võid saada orgasmi sellest, kuidas kaevukaas kriuksub, aga meie elu ei olegi muud, kui kaevukaane kriuksumine ja ma tõesti ei suuda enam vahet teha, et üks elu oleks rohkem päris, kui teine.

M: Mina suudan, ma tunnen seda leiva maitsest.

N: Sest sina ei tee leiba.

M: Aga lapsed, lastel on siin hea, neil on päris lapsepõlv.

N: Kus lapsed on?

M: Ma lubasin neil minna kanuuga sõitma. Neil on vestid seljas.

N: Lastega me ei jõua üldse tegelda.

M: Lastega polegi vaja üleliia tegelda. See on ju tühi, pole võimalik, see on katki, kas lapsed mängisid sellega? Aah! Keskkond, see keskkond tegeleb meie lastega, mets ja jõgi

kasvatavad rohkem. Nad on ju igal pool ninapidi juures, kui me midagi teeme, sõtkuvad tainast, teevad pilpaid, korjavad kasetohtu, käivad kalal. See ongi päriselt lastega tegelemine. Mitte nagu enne, hommikul lapsed auto peale lasteaaeda, päev läbi üldse nendega kokku ei puutu, ei näegi neid, ei jõua nende peale isegi mõelda, sest sa teed tööd, milles ei ole lastel mingit osa, mitte sinna poolegi. Siis õhtul jälle auto peale, kõhud täis ja magama. Ainult unejutt, kakskümmend minutit, aga kaheksa tundi on lapsed mingite tädide meelevaldas, toredad tädid, ja... aga see, mis nad neile seal – kes susse jalga ei pane, see ei tohi õues saapaid ka kanda. Ja see kõik on normaalne! Sünnipäevad mängutubades, mul tõusevad isegi praegu ihukarvad püsti, kui ma selle peale mõtlen, perversne maailm.

N: Tore. Me leppisime kokku, et teeme kodukooli.

M: Ja, aga...

N: Praegu me ei tee seda kumbki. Mina lihtsalt ei jõua, sest tegelen päris asjadega ja sina ka.

M: Praegu...

N: Koguaeg on mingi praegu.

M: Praegu on vaja küttepuud talveks... eelmisel talvel ei jõudnud piisavalt.

N: Me peame oma lastele mingi aktsepteeritava hariduse andma, midagi veel lisaks sellele, mis männid ja kuused neile õpetavad.

M: Me ei pea nende reeglite järgi mängima, kui me ei taha.

N: Aga meie lapsed võib-olla tahavad ja mina ei ole nõus kõiki uksi nende ees kinni panema.

M: Mis ustest sa räägid?

N: Me ei saa eeldada, et meie lapsed tahavad elada samasugust elu nagu meie – ilma elektrita...

M: Me ei tea seda.

N: Mis siin teada on, ära ole nii klappidega.

M: Ma ei ole klappidega. Aah, võta Dorale kindlasti klapid kaasa, kui sa linna lähed, eelmine kord ta oli kuidagi ärev. Võib vabalt juhtuda, et tulevikus on just meie lapsed eelistatud olukorras, sest nad osakavad elada ilma elektrita. Sest need uksed, millest sa räägid, pole mitte ainult kinni, vaid neid ei olegi enam.

N: Ära hakka mind selle pessimistliku pasaga üle kallama. Ma leian, et on rumal elada mingis hirmus...

M: Ma ei ela hirmus!

N: Oota, las ma lõpetan oma mõtte...

M: Ma ei ela hirmus.

N: Ja, tore, ma ei räägi sinust. Ma lihtsalt arvan, et on ülimalt rumal elada hirmus, äkki midagi juhtub.

M: Ma ei ela hirmus.

N: Ma ei räägi sinust.

M: Aga sa räägid seda mulle.

N: Kogu maailm ei keerle sinu ümber, kas mul võib ka mõni abstraktne mõte olla? Ma saan aru, et see tundub täiesti uskumatu, kogu selle kanasita ja mustade nõude hunnikute keskel. Aga ma tahaks lihtsalt öelda seda, et minu arvates on rumal...

PAUS

M: Mis sa tahad ütelda?

N: Ei midagi.

M: No, räägi siis.

N. See on primitiivne mõte, sa nagunii saad aru, mis ma tahan ütelda.

PAUS

M: Sa tahad ütelda, nagu selles anekdoodis – mees oli nädal aega söömata, ootas, et äkki kutsutakse pulma, aga ei kutsustud.

N: Jah.

PAUS

N: On meile antud nii palju aega kui on, aga ma tahan elada seda aega täisväärtuslikult ja rõõmsalt. Aga praegu ma olen lihtsalt väsinud.

M: Ma olen täiesti sinuga päri, aga ma ei saa aru, kust sul tuleb see tunne, et ma elan hirmus?

N: Kui sa räägid, et neid uksi ei ole alles ja meie lastel on eelis, kui nad on kasvanud ilma elektrita, siis sa ju kirjeldad tulevikumaailma, kus ei ole...

M: Ma ei ela hirmus, kallid. Aga see maailm kukub kokku, selles pole kahtlust, ei kuku kokku see praegune 5G-maailm, aga kokku ta kukub, see on selge.

N: Aga võib-olla kukub kokku 5000G-maailm ja meie lastel on siis lapselapsed.

M: Sul võib õigus olla, aga enne muutub see maailm täiesti perversseks. Juba praegu on see maailm selline, kus pole võimalik vahet teha näivusel ja reaalsusel, aga praegu veel on inimestel säilinud mingi sisemine kompass, mis ütleb, see on võlts, see on päris. Aga me ei räägi siin põlvkondadest, see muutus käib kiiremini.

PAUS

Ma saan aru, sul ei meeldi kuulata seda pessimistlikku paska, aga ise torkisid.

PAUS

Kui sa tahad kinno jõuda, siis sa pead hakkama minema. Aga see lamp on katki.

PAUS

Ma ei saa aru, nagu mina üksi oleksin otsustanud siia kolida. Me oleme kõik otsused koos läbi rääkinud.

N: Ja... aga...

M: Mis aga?

N: Me oleme rääkinud, aga otsustanud oled sina.

M: Ma ei saa sellest aru. Tee siis suu õigel ajal lahti. Sa ei saa mulle öelda, et ma pole sulle sõna andnud, et seal polnudki seda kohta. Sa räägid minuga nagu mingi türanniga, äärmuslasega. Kõik asjad arutame läbi. Mina ka ei oska kõike ette näha, et see kuramuse karvaste jalgadega kana üksteist tibu välja haudus ja siis veel kuskilt lakast kolmkümmend tibu välja roomas, kuigi me arvasime, et rebane on mustad kanad minema viinud. Ma ju ka õpin, ma olen üles kasvanud kuramuse kahetoalises paneelmaja korteris.

Kui seda kanasitta on raske rookida, siis ütle mulle, ära ole siin mingi vaikiv kannataja. Mis elu sa siis elada tahad?

N: Meie elu on äärmuslik.

M: Äärmuslik?

N: Kui sa vaatad sellele...

M: Aga kui me vaatame oma eelmist elu, kas see ei olnud äärmuslik? Kas see ei olnud nii kuramuse äärmuslik, et järgmine samm oleks olnud... Persse!

PAUS

Ma olin valmis, et on raske, et talvel on palju lund ja on külm, et suvel on parmud ja sääsed, et karu võib mesitarud ära lõhkuda ja hunt võib koera ära süüa, poolenisti – tegelikult ma ei olnud selleks ka valmis, aga ma saan sellega hakkama. Aga kui sina hakkad mulle rääkima, et see on äärmuslik. Mis sa arvad, et see, mis juhtus oli üks õnnetu juhus, politsei tegeleb nende asjadega ja korras. Kui sa nii mõtled, siis sa oled äärmuslikult naiivne. See oli esimene seen ja me võime pidada õnnetuks juhuseks, et meie selle otsa koperdasime, aga sügis on alles ees ja on olnud piisavalt sooja, on olnud piisavalt vihma. Äärmuslik. Äärmuslik on sõita hobusega kolm tundi kinno ja tagasi. See on äärmuslik ja see on nõrk!

PAUS

Anna andeks.

N: Sa seda ei karda, kümne-kaheteist aasta pärast, kui meie lapsed siit metsast välja..., sest välja nad siit ju lähevad, on nad nende seente vastu täiesti kaitsetud? Kas see, kui me hoiame neid kõigest sellest eemal...

M: Siis on neil mõistus peas ja nad...

N: Oled sa selles kindel?

M: Et las nad hakkavad juba väiksest peale mürki võtma, siis saavad suurena võtta mehemoodi annuseid?

N: Miks meil ei võiks olla üks telefon kodus?

M: Siin pole ju levi kullake, selle järgi me selle koha välja valisime, et siin ei ole levi ja siia ei tule levi.

N: Kui ma eelmisel korral üksi linnas käisin, ma uurisin, ära palun ärritu, põhimõtteliselt on võimalik, kui on alalised elanikud ja meie nüüd juba oleme, siis on võimalik, et omavalitsus...

M: Käisid vallas kurtmas?

N: See on keeruline ja kallid, aga nad ei välistanud.

PAUS

Ma tahan oma emaga rääkida. Ma ütlesin sulle, et tal on tervis halvemaks läinud.

M: Ta ei hakka ju surema.

N: Seda mitte...

M: No, eks sa vaata. Aga selles asjas oled sa üksi.

M lahkub. N hüüab talle järgi.

N: Just niimoodi me neid asju koos otsustame. Aitäh, et sa teisi ka kuulda võtad! Väga mõnus on sinuga asju arutada!

M naaseb.

M: Sa käid minu selja taga vallas uurimas ja süüdistad mind, et ma ei aruta sinuga asju läbi.

M hakkab uuesti minema.

M: Kui meie majas on üks töötav telefon, siis meil on levi, siis meil on internet...

N: See võib olla nuputelefon, ema tahaks väga lastega rääkida.

M: Ta võib ju külla tulla...

N: Keegi ei käi meil külas...

M: Kui ta nii väga tahab.

N: See on isegi meie sõpradele liiga suur ettevõtmine.

M: Siis meil on elekter. Loogiliselt võttes peab siis ju mingi särts olema? Siis ma ei näe sellel pingutusel siin metsas mõtet. Siis on tõesti juba lihtsam elada mürgises keskkonnas. Kassiallergikutele soovitatakse ju ka võtta kass, alguses läheb hullemaks, aga siis läheb üle, organism saab hakkama.

PAUS

Sul võib õigus olla. Ega siis kõik, mis internetis on, pole surmav. Seal on ju väga palju head ja tarka. On ju nii?

N: Ja.

M: Aga kas sa tõesti, täiesti rahulikult küsin, kas sa päriselt ka arvad, et üks inimene suudab omada selle üle kontrolli? Kas sa usud, et kui meie teeme ukсед lahti, siis me suudame omada kontrolli selle üle, mis sealt ustest sisse tuleb?

PAUS

Sa lähed siis kinno?

N: See on hea küsimus.

M: Mis filmi sa... või kust sa... on mõni kindel film, mida tahad vaadata?

N: On.

M: Mis film see on?

N: Armastusfilm.

M: Ja kust sa tead, et see täna...

N: Täna õhtul kell kuus.

M: Tore.

N: Unes nägin.

M: Nägid unes?

N: Ja.

M: Super! Siis on ju hoopis teine asi. Mida ma olen sulle koguaeg rääkinud, teised kanalid hakkavad tööle, see võtab lihtsalt aega. Me oleme kõik oma kanalid nii kinni

toppinud, et see võtab palju aega. See võtab väga palju aega. Aga nagu silmapiir, mis muutus kirkaks, kui suured laevad jätsid sõitmise, nii ärkavad ka meie meeled. Muidugi mine, ma arvasin enne, et sul on lihtsalt paha tuju ja väsimus. Önnitlen sind, me puhastume.

Väljast kostab laste hääli.

Meie lastel ei lähegi kanalid umbe, kujutad seda ette.

N: See oli väga kummaline unenägu.

M: Räägi.

N: Hästi värviline, palju värvilisem kui elu. Üliintensiivne.

M: Lahe.

N: Ma olen seda unenägu näinud mitu korda.

M: Sa pead minema. Ma panen Dora valmis.

M hakkab hobusega toimetama.

N: Seal unenäos oli peale filmi veel midagi.

M: Mis?

N: Seal kinos oli ka üks mees. Soliidne mees ülikonnas, minu koht oli tema kõrval, habe aetud, lõhnas hästi, meeldiva naeratusega.

M jätab toimetamise.

M: Naeratas sulle, see mees...

N: Mobiiltelefoniga, üldse ei kartnud mobiiltelefoni.

M: Ma ei karda mobiiltelefoni!

N: Kindlasti oli tal ka internet telefonis ja paistis, et ta saab päris hästi hakkama sellega, et tal on võimalik minna internetti, kui tahab ja sealt ära tulla, kui tahab.

PAUS

Ja nüüd ma siin mõtlengi, kas tasub sinna minna või pigem mitte.

M: Aga miks on antud inimesele selline asi nagu hirmu tajumine, oled sa sellele mõelnud? Sinu meelest on hirm midagi negatiivset, aga tegelikult on hirm selleks, et inimene ellu jääks. Kui sa oled mägedes, tahad tippu võtta, aga näed, et lumetorm on tulemas, siis sa kardad seda lumetormi, sul on hirm selle ees, mis see torm sinuga teha võib ja sa pöörad tagasi. Ja kui sa oled all ja näed, et klaarid ära, siis sa oled kurb ja pettunud, aga sa oled elus. Ja sellisel juhul on hirmu ja tarkuse vahel võrdusmärk. See, miks me linnast ära kolisime, oli hirmu pärast. Mul oli hirm, et see võib iga hetk uuesti juhtuda, tõenäoliselt juhtub. Mul oli selle ees suur hirm ja sinul ka, nii et palun ära mõnita mind selle pärast, et mul ei ole internetti taskus, et minu lastel ei ole internetti taskus.

PAUS

N: Vabandust.

PAUS

Mul on lihtsalt...

M: Ma saan aru.

PAUS

Äkki me peaks seda asja natuke kokku tõmbama.

N: Mida?

M: No... et meil oleks rohkem aega tegelda nende asjadega, millega me tahaksime päriselt tegeleda. Natuke rohkem selle elu moodi nagu me ette kujutasime.

PAUS

Neid kuramuse kanu on meil liiga palju. Mulle ei meeldi seal turul käia, see on vastik. Ja hobused jätame järgmine kord kuhugi...

N: Miks?

M: Tõmbab liiga palju tähelepanu.

N: See ongi ju asja mõte.

M: Võib-olla on asi nimes?

N: Mis nimes?

M: Munade nimes – põlislane munad. Vastik on, nad... nad vaatavad meid natuke nagu mingeid ahve, metslasi.

N: Me olemegi metslased.

M: Normaalses mõttes...

N: Aga nemad vaatavad?

M: Nad vaatavad...

N: Nad vaatavad täiesti normaalselt. Sa ise kujutad ette, et nad vaatavad kuidagi pahatahtlikult.

M: Võib-olla tõesti, aga no... kuidas põlislane elu läheb? Mis sa vastad sellisele küsimusele.

N: Hästi.

M: Hästi, hästi. Milleks? Osta oma munad ära ja mine minema.

N: Minul ei ole sellise suhtluse vastu midagi.

M: Tore, aga see põlislane munad kohe kutsub sellisele vestlusele. Paneme lihtsalt ökomunad ja korras.

N: Me ei tohi kasutada öko.

M: Siis mahedad või puhtad... puhtad munad.

N: See tähendab, et munad ei ole sitased. Oled sa tähele pannud, et sitaseid mune ostetakse rohkem? Kui karbid on lahti, siis inimesed valivad need, kus mõni muna on kanasitane.

M: Paneme siis sitased munad, põlislane sitased munad. Saavad kogu raha eest.

N: Ma arvan, et see müüks hästi.

M: Otsustatud. Kõige parema meelega ma teeksin need kanad konserviks.

N: Kanad on ainuke asi, mis meile veidike raha sisse toob.

M: Keraamikaga sa pole juba...

N: Rohkem kui aasta...

M: Seda ma silmas peangi, võiks selle kuramuse kanakuudi ukse lihtsalt lahti jätta üheks ööks. Äkki me saame täiesti ilma rahata hakkama. Prooviks... mingi perioodi?

N: Hakkad käsisaega puid tegema? Soola on vaja, tikke, gaasi...

M: Saab ilma hakkama.

N: D-vitamiini, kummisaapaid, kummipükse, kombekaid, kindaid...

M: See on ju üpris lühike nimekiri.

N: Püssikuule, konservikarpe, hambaharju, patareisid, palju patareisid, kummiliimi, suuraudu on vaja uusi, mulle on vaja mõnda raamatut.

M: Raamatukogust saab.

N: Meile ei anta enam, sest me ei käi piisavalt tihti linnas, et saaks raamatud õigeks ajaks tagastada ja pole ka kuskile meeldetuletusi saata.

M: Kaks nädalat on täiesti absurdne tähtaeg.

N: Kaneeli, kohviube, teri...

M: Teri, jah! Peaks põldu juurde tegema.

N: Nagu alepõldu või mismoodi?

M: Ma lihtsalt fantaseerin. Kaksikümmend asja. Sa nimetasid kaksikümmend asja ja kindlasti on pooled...

N: Kindlasti jäid pooled nimetamata.

M: Pooled saab veel maha tõmmata.

N: Ma tahan endale osta kleiti.

M: Uut kleiti?

N: Ja, täiesti uut, mitte kaltsukast.

M: Arusaadav.

N: Tahaks minna lastega koos kuskile reisile.

M: Kuule, kas sa sinna kinno reisisid või mitte? Me oleme siin juba varsti pool tundi seda arutanud.

N: Kas pole nii, et kui ma lähen täna linna, siis meil isegi nende väikeste asjade jaoks...

M: Me saame ju ilma nende asjadeta hakkama, tegelikult. Kui sa mõtled... kas me... kui meil näiteks üheks aastaks... Olgu, tikud sool ja jahimoon.

N: Sa oled hulluks läinud.

M: Me saaks hakkama, me ei sureks ju ära...

N: Tahad lapsi talvel, sügisel ja kevadel toas hoida, sest neil pole kummikuid jalga panna?

M: Neil on ju kummikud.

N: Laste jalad kasvavad! Ma lähen minema, see on lihtsalt...

M: Ma lihtsalt fantaseerin.

N: See ongi kõige hullem, kui sa fantaseerid, nendest sinu fantaasiatest...

M: Rahu... ära kohe nii... Ma arvan, et on parem, kui sa lähed, saad natuke meelt lahutada.

N hakkab uuesti hobust valmis seadma.

M: Kuidas sul see unenägu edasi läks?

N: Kuidagi ei läinud.

M: See mees... korra naeratas ja siis vaatasite, vaatasite lihtsalt filmi?

N: Ärkasin üles.

Laste hääled: Ema, ema, kus sa oled?

M läheb uksele vastu.

Poisi hääl: Mia ütleb, et ma olen sama loll nagu Totu.

M: Ei ole.

Poisi hääl: Aitäh! Kus ema on?

M: Praegu siia ei saa tulla, mine ütle Miale, et isa ütles, et sa oled sada korda targem, kui Totu.

Poisi hääl: Aitäh!

Poiss lahkub, M paneb ukse kinni.

M: Mhm, eks sa pead ise vaatama, jah.

N: Muidugi ma ei lähe.

M: Mina sind tagasi ei hoia. Kus sadul on?

N: Sul on õigus, täiesti jabur on sõita hobusega neli tundi kinno.

M: Kui talvel ära jäätub, saab palju kiiremini.

N: Tore, on mida oodata.

N võtab hobusel päitsed peast.

N: Ma lähen lihtsalt hulluks selle jutu peale, mis sa räägid.

M: Ma lihtsalt fan... tuli lihtsalt selline mõte.

N: Millal?

M: Ma olen sellele...

N: See on siis juba tõsisem plaan?

M: Mõte lihtsalt... ma saan aru, see ei meeldi sulle, aga mulle ka lihtsalt tulevad mõtted pähe.

PAUS

Viimane kord kui me turul käisime ja minu... endine töökaaslane meile peale sattus.

N: Me ei teinud midagi kuritegelikku.

M: See oli nii nõme olukord, ta oli nii üleolev...

N: Ta ei olnud üleolev. Ta on ju alati selline olnud.

M: Munadest tulebki kogu finants? Cool. Mis see sinu asi on, kust minu finants tuleb.

N: Sul on kompleks.

M: Mul ei ole mingit kompleksi.

N: Kõlab nagu oleks.

M: Mul pole mingit kompleksi, mulle lihtsalt ei meeldi sellised tüübid. Sul, mulle tundub, on kompleks – tahad kleiti osta. Milleks? See pole ju mingi asi, ilma milleta ei saa elada? Mitte, et ei võiks kleiti osta, aga milleks... mille... millest see kõneleb – sellest, et sul on häbi selle pärast, kuidas me siin elame, sa tahad mingit teist elu, siin pole ju kleiti vaja. Milleks?

N: Et oleks ilus.

M: Sa oled niigi ilus.

N: Ei ole!

M: Oled! Sa ei saa mulle öelda, et pole ilus, kui mina vaatan sind ja mulle tundub ilus, siis ongi ilus.

N: Ma jooksen hommikust õhtuni kummisaabaste ja sitase jopega ringi, mis siin ilusat on.

M: Mulle meeldib. Mulle ei meeldi sätitud naised, selles on midagi... üle sätitud... ma ei räägi sinust. Sinu puhul ma pole seda kunagi mõelnud.

N: Sa oled nii loll! On sulle seal metsas midagi pähe kukkunud, et sa nii lolliks oled jäänud? Kuhu ma sinu meelest selle kleidiga eputama lähen? Ma paneks selle selga siin, kodus, sinu jaoks, laste jaoks, et nad ka näeksid, et ema võib olla...

M: Ema ongi ilus.

N: Ei ole!

M: Sa oled imekaunis. Ja mida sitasem on see roheline jope, seda rohkem sa mulle meeldid.

N: Ma räägin tõsiselt. See meie elu, meie elu siin, see on porine ja pime. Varsti on sügav sügis. Ma kardan seda... siis ongi ainult pealambituled, mis puude vahel liiguvad. Ma koon õhtuti pealambivalgel lastele käpikuid.

M: Ja kui mina siis oma pealambivalgusvihu sinule suunan, näen ma üht ilusat naist, keda ma tahaks kohe...

N: Sa oled metsas, jahil, tuled koju... dušši ma tahaks ka. Milla sa muidu viimati peeglisse vaatasid?

M: Mina kasutan ainult vetepeeglit, elada siin ja kasutada tavalist peeglit – nõrk.

N: Kui me unistasime, kujutasime ette teistsugust elu, veel enne seda košmaari, siis me ju tahtsime elada nii, et meil oleks teine-teise jaoks aega. Et meil oleks lastega tegelemiseks aega.

M: Me tahtsime lahti saada kogu sellest plastikust, sinu sõnad – see oli mulle nagu nuiaga pähe, kui sa seda ütlesid.

N: Ja...

M: Ja me olemegi saanud.

N: Aga me ei mõelnud ju seda. See, et ma leivatainast sõtkun puidust kausis ei tee mu elu kuidagi paremaks, kui ma olen samasuguses rattas.

M: Ma ei saa sinust päris aru, igal pool on ju oma ratas. Elu ongi ju ratas ja minu meelest on meie praegune ratas kardinaalselt erinev sellest plastik rattast, mis enne oli.

N: Kas on?

M: Ma käisin jõusaalis, milline absurd – inimesed maksavad raha, et saaks minna ühte akendeta ruumi, seal koos teiste higiste ja surmtõsiste nägudega inimestega lihtsalt raskeid asju üles tõsta ja siis need täpselt samale kohale tagasi panna. Ja kui agressiivsed need kohad on, mängib mingi röve muusika, need kohad oleksid nagu selliseks disainitud, et keegi seal oma mõtteid ei kuuleks, sest muidu ta lihtsalt põgeneks. Ja põhimõtteliselt toimib kogu ühiskond nii.

N võtab sadula, et see hobusele selga panna.

M: Ma aitan.

Saduldavad hobust.

M: Mingid täiesti jaburad, ebaloogilised asjad ja olukorrad, kui nad juba kord tõusevad normaalsuse seisundisse, siis hoidku alt, kui keegi julgeb seda küsimuse alla panna. Ilmselt on inimestel vaja kuuluda sellisesse gruppi nagu normaalsed inimesed, kes elavad normaalset elu ja see normaalsus on püha. Universum küll saadab inimestele signaale, aga need ei kosta läbi selle müra, siis saadab ta tugevamaid raputusi ja veel tugevamaid. Aga ka need ei tule läbi, või õigemini tulevad läbi, aga siis läheb natuke aega mööda ja püha normaalsus ajab taas oma kombitsad eksinud liikmete järele. See on kahtlemata maailma suurim kogudus- normaalseste inimeste kogudus.

N: Kuulates sind jääb küll mulje, et sa kadestad neid normaalseid inimesi.

M: Mina?

N: Normaalsusest kõrgemal seisev isik.

M: Ei, ma räägin lihtsalt sellest, kui sa oled selles rattas, siis sa ei näe kõrvalt, mis ratas see selline on.

N: Ma arvan ka, et meile oleks tervislik korra kõrvalt vaadata, mis ratast me siin käimas hoiame. Millal sa viimati pilli mängisid? See tundub nagu eelmises elus, kui ma sain käed saviseks. Ja mitte ainult tunniks-paariks, vaid päevaks-paariks. Aga ma tahan seda teha, ma tunnen, et mul on selle peale soont, aga ma peaksin sellega tegelema regulaarselt, ma tahaksin minna kursustele. Minu meelest meie elu pole kujunenud selliseks nagu me unistasime.

M: Elu ei kujune kunagi päris selliseks nagu unistatakse, sellepärast ongi kaks erinevat sõna – unistus ja elu.

N: Ja see siin praegu, mis sõnaga sa selle kokku võtaksid?

M. Unistuste- elu.

PAUS

Kas nii on paras?

N: Ja.

M: Ma olen ka õhtuks väsinud, täiega läbi, aga ma olen õnnelik. Võib-olla selles ongi minu jaoks kõige suurem vahe, ma olin ju linnas ka õhtuks täiesti läbi, jäin söögilaua ääres magama, aga see väsimus oli täiesti erinev. Ma ei tee ju siin mingeid suuri asju.

Metsakuiva männi maha võtmine ja juppideks saagimine ei ole ju iseenesest midagi väga olulist, inimkonna jaoks, aga ma...

N: Mina mitte! Ja sellepärast ma mõtlengi, kui me tahame siin koos eksisteerida, ühe perena, siis sa peaksid oma torni otsast alla tulema...

M: Mind üllatab...

N: Kuula palun! Kui meil oleks internet.

M: Meil ei ole internetti!

N: Kas sa võiksid, palun! Sa saaksid teha päevas paar tundi tööd, seda sama tööd, mida sa tegid, paar tundi. Sa saaksid selle eest palju rohkem raha, kui me praegu oma munabisnessiga kokku ajame. Sa ei peaks oma endiste kolleegide eest piinlikkust tundma. Me saaks päikesepargi teha, pisikese, aga sellest piisaks, et kaks kolmandikku meie elust ei mööduks pealambi valgusel. Me saaks oma kodu avada.

M: Mis see tähendab?

N: Me saaks siin vastu võtta inimesi, külalisi, kes tahavad näha, kuidas on võimalik elada teistmoodi, selle eest makstakse raha ja see oleks ka missiooniga tegevus. Aga selleks peab olema mingi ühendus välisilmaga, muidu lihtsalt keegi ei eksi siia. Ja siis me saaksime ka siit ära käia, näiteks aastas korra.

M: Kus sa minna tahad?

N: Reisile, koos lastega. Ma olen sellest alati unistanud. Perereisid on minu lapsepõlve kõige toredam osa. Me leiaksime siia inimese, kes tahaks sellist elu proovida. Me ei peaks iga kord enne reisi kõiki kanu ja kitsi ära sööma.

M: Keegi elaks meie kodus?

N: Samal ajal, kui meie elame kellegi teise kodus. Ja see inimene saab sellest suure elamuse, elu muutva kogemuse ja maksab meile ka natuke raha selle eest, et saab siin pimedas istuda ja kanasitta rookida. Selline oleks minu tagasihoidlik plaan, aga nüüd ma pean tõesti minema hakkama, kui ma tahan filmi alguseks jõuda.

M: Meie unistused käivad ikka väga erinevas suunas.

N: Aga nagu sa armastad ütelda, ühes suunas vaatab ainult lambakari.

N suundub hobusega minekule.

M: Ma ei saa seda tööd teha.

N: Miks?

M: See on võimatu.

N: Kas sa ise... sa ei taha mune müüa, eksju, sul on kolleegide ees häbi, kas sul enda ees ei ole häbi?

M: See peaks nüüd tähendama?

N: See sinu kolleeg ostis neid mune täiesti normaalselt. Küsida inimeselt, keda sa tunnend, te olite ju päevast-päeva ninapidi koos, te olite sõbrad...

M: Seda nüüd mitte.

N: Aga küsida, kuidas muidu läheb, see on täiesti normaalne. Aga sul on häbi.

M: Mul on kompleks, mul on häbi, mul on paranoia...

N: Ja mul on sõnaõigus – sul on häbi, et sa oma annet ei kasuta.

PAUS

See, mida sa oled õppinud, see, millele sa oled pühendanud suurema osa oma elust, see, milles sa oled hea. Sa oled seda siia maani, aga varsti on see rong läinud, sest see on kiirrong. Sa tegid suuri asju ja selle kolleegi silmis sa nägid lihtsalt... ennast... seda, millele sa ise ka mõtled. Aga endale ei tunnista. Ta silmis oli lihtsalt imestus, kas on võimalik, et see mees müüb lihtsalt mune. Sina ju vedasid kogu seda asja.

PAUS

Anna andeks, see on väga tore, et sa oled õhtuks väsinud ja õnnelik, kui said kuivanud männi maha võetud, aga sa raiskad oma annet. Sa oled kesine farmer, kolm pluss ehitaja. Aga need kohad, kus sa käisid, sellistesse kohtadesse ei kutsuta inimesi niisama. Ja see oli seksikas, kui sa tulid Cambridge'ist tagasi, meil pole selliseid õhtuid ammu olnud.

PAUS

Sa ei ütle midagi? Ma siis lähen. Ära muretse, kui ma öösel tagasi ei tule, ära ootama jää. Eks ma vaatan, kuidas peale filmi jaksu on, kas tulen tagasi, või jään ööseks linna.

N väljub, hobune jääb paigale. N tuleb tagasi.

N: Noh, mis sa istud? Ma võtan selle lambi. Köögis on potis tatart, tee see lastele soojaks ja palun pane nad õigel ajal voodisse, alusta varakult. Muidu sa lähed lihtsalt närvi ja keegi ei jää siin magama. Saan ma sind usaldada? Mine koos lastega magama.

M: Ma ei saa seda teha.

N: Miks mitte?

M: See, mis Miaga juhtus ei olnud juhus.

N: Sa mõtled...?

M: See oli märk, see oli suur raputus, mida eirates oleks tulnud katastroof. Ja põhimõtteliselt mina ise valmistasin seda ette, ise punusin püünist oma lapsele, kõikidele maailma lastele, ükskõik kellele.

N: Sa mõtled üle.

M: Ja sa tahad, et ma paar tundi päevas...

N: Sa ei ole kunagi millegi sellisega tegelenud, sama hästi võib öelda, et kõik, kes arvutiga töötavad on kurjategijad.

M: Ma valmistasin tööriistad ette, täiustasin neid samu tööriistu, mida need inimesed kasutasid.

N: Aga äkki see raputus oli selleks vajalik, et sa muudaksid suunda, äkki see õudus juhtus meiega sellepärast, et sa näeksid oma tööd teise nurga alt, hoopis teise nurga alt. Räägiksid inimestele sellest, mis ees ootab, kui midagi ette ei võeta, mitte ei põgeneks. Ja korraks oli vaja eemalduda, aga kas praegu ei ole piisav distants. Sa oled ainulaadses kohas, sina. Sul on su teadmised ja sul on sinu kohutav kogemus.

M: See ratas pöörleb liiga suurel kiirusel, keegi ei suuda seda enam kontrollida.

N: Sellel rattal on suur hoog sees ja ma ei ootagi, et sina üksi selle seisma paneksid, aga äkki sa suudad selle suunda veidikene muuta. Sa võiksid jõuda paljude inimesteni, sind kuuldaks.

M: Saad sa aru, ma ei taha sellega tegelda. Ma ei ole varsti kaks aastat klaviatuuri puutunud ja ma tunnen ennast hästi.

N: Ma arvan, et sa peaksid.

M: Mine minema, mine kinno ja pärast võid minna hotelli ja tantsima, või mida iganes sa tahad teha. Hakka minema juba, see on lihtsalt nüri kui kaua võib üks liikuma hakkamine aega võtta, astu lihtsalt uksest välja, nagunii midagi jääb maha.

N: Esimest korda tuli praegu selline mõte – kui see ei olnudki jumalik märk, äkki sind taheti lihtsalt mängust välja puksida. Kes neil nüüd seal eesotsas on? See sama tüüp, kelle meelest on cool, et meie finants tuleb munadest?

M: Ma ei tea, firma on ju müüdud, mind ei huvita.

N: Midagi oli ta käitumises... kas sa panid tähele, ta liikus seal turul juba mõnda aega ringi, enne kui meie juurde tuli?

M: Mis siis?

N: Ta märkas meid juba enne, aga siis kui meie juurde tuli, tegi nagu oleks juhuslikult möödumas – oi, teie siin! See tundus mulle kohe veider, aga mõtlesin, et noh... ma ei tea. Sul on õigus, ta oli tõepoolest suhtluses meiega kuidagi... ma ei oska isegi öelda, seal oli nagu midagi veel.

M: Enne sa ütlesid, et on igati tore inimestega turul suhelda.

N: Ongi. Mis ta üldse tegi meie turul, kuidas ta sinna järsku sattus?

M: Ilmselt tuli meid luurama, sest see on ju kõigile teda, millal meie turul käime.

N: Ta oli veider. Kas sa ei ole selle peale mõelnud?

M: Ta ongi selline.

N: Et sind taheti lihtsalt eest ära saada? Ta küsis mingi kolm korda – olete rahul ja siis ise kohe vastas.

M: Ma ei pannud tähele.

N: Olete rahul? Ei see on lahe. Lastele meeldib? Miks ei peaks, väga lahe. Ja tuletugi niimoodi toime, võimas. Nad müüsid ju firma maha peale seda, kui me ära tulime? Kas sa oleksid müünud?

M: Kas see lamp töötab?

N: Palju nad said?

M: Mida?

N: Palju nad firma eest said?

M: Ma ei tea.

N: Tead küll.

M: Ei tea ja mind ei huvita.

N: Tead!

M: Ei tea!

N: Ära valeta.

M: Kas see ongi abielu – sa mitte ei tunne teist inimest hästi, vaid sa tunnend teda palju paremini kui ta ise tunneb. Sa tead, mida ta tegelikult mõtleb. Kui minu vanemad kaklesid, siis kõige jaburam tundus mulle alati see, kui isa ütles – ma pole midagi sellist öelnud. Ema vastas – ütlesid küll. Isa vastas – ei öelnud. Ema vastas – ei öelnud, aga mõtlesid! Siis isa ütles – ei ole mina sellist asja mõelnud. Ema vastas – mõtlesid küll. Isa vastas – Ei! Ema vastas – ära valeta, ma tunnen sind! Ja nii edasi.

N: Aga palju?

M: Kolm koma seitse.

N: Miljonit?

M: Ja.

N: Ja meie saime kolmsada tuhat? Kui sa oma osa ära müüsid.

M: Ja.

N: See on ju vähe.

M: kuidas võtta, karbi munade eest saame me kolm eurot.

N: Kolmsada tuhat ja kolm koma seitse miljonit.

M: Me saime piisavalt.

N: Meile tehti külma.

M: Me saime piisavalt. Kui see maailm toimiks nii, et kõik võtaksid piisavalt, nii palju kui neil vaja on, siis olekski kõik korras.

N: Ma räägin praegu konkreetset meist, ära targuta!

M: Nii lihtne asi, kõige lihtsam – kui mul on kõht täis, siis ma rohkem ei söö. Mingit külma meile ei tehtud?

N: Kui keegi teine paneb selle osa, mis oli sulle määratud lihtsalt oma taskusse, ebaõiglaselt...

M: Kes selle mulle määras, kelle poolt?

N: Sa oled selle välja teeninud, oma tööga. Sa olid ju selle rohkemgi välja teeninud.

M: Me saime piisavalt.

N: Aga nemad...

M: Said rohkem.

N: Nad panid selle, mis on meie jagu...

M: Meie jagu on see, mis on meile vajalik, mitte rohkem.

N: See on ebaõiglane.

M: See pole enam meie mure.

N: Kuidas ei ole? Nemad ei võta piisavalt, nad võtavad rohkem.

M: Nii?

N: Kui nemad võtavad endale ebaõiglaselt rohkem, siis on see ju halvem, kui kõik võtaksid võrdselt.

M: Kui mina võtan piisavalt ja jääb üle, mis see minu asi on, kes selle võtab.

N: Aga meil ei ole praegu piisavalt, meil on puudu.

M: Kuidas võtta, me võime reisida kanuuga mereni ja tagasi. Lennukid reostavad õhku.

N: Kas sa teadsid...

M: Mina saan teha sellise otsuse, et mul oleks süda rahul. Võtsin nii palju kui vaja ja ma arvan, et see on õige. Kui ma oleks võtnud lihtsalt selle pärast rohkem, et muidu läheb see kellegi teise taskusse... Me ei saa ühekorraga muuta kogu süsteemi, me saame muuta süsteemi niimoodi, et me astume sealt välja. Mitte mängida selle haige süsteemi reeglite järgi oodates, et süsteem muutub. Niimoodi ta ei muutu kunagi. Mina võtan piisavalt, mina isiklikult, mina saan oma pisikese süsteemi korras hoida ja see mõjutab ka suurt süsteemi. See palju teised võtavad on nende mure.

N: Kui sa oleksid teadnud, et võid kolmesaja tuhande asemel võtta miljoni, sa poleks võtnud?

PAUS

Kui sa päris ausalt vastad.

M: No... ma ju ka alles arenen.

N: Aga sa ei teadnud seda?

M: Mitte päris...

N: Sa teadsid!

M: Kas minu kohalolu on selle dialoogi juures vajalik või saad üksi hakkama?

PAUS

Mingid müügijutud olid läbi käinud, aga sellistest summadest ei olnud juttu.

N: See on ju väga loogiline.

M: Ei, see ei ole loogiline, sest inimesed ei tee nii, inimesed, keda sa pikalt tunnend.

N: See on ju...

M: Mine minema, ära kiusa mind.

N: Sa pole seda kunagi mõelnud? Sa oled ka sellele mõelnud, tunnista.

M: Ma ei usu seda ja mul on ükskõik. Mul on hea meel, et ma olen siin ja mitte kusil mujal ja mul oleks hea meel, kui me selles pasahunnikus rohkem ei songiks.

N: Sul on ükskõik? Ma ei usu oma kõrvu. Sa ütled, et sul on ükskõik? Meie laps, meie viieaastane laps oleks...

M: Muidugi mul ei ole sellest ükskõik.

N: Millest sul siis ükskõik on? Praegu me teame, et need olid mingid haiged küberkurjategijad, kes tegutsevad globaalselt...

M: Nii?

N: Aga kui need olid sinu kolleegid...

M: Siis lihtsalt olid nemad need kurjategijad.

N: See on ju kohutav.

M: See ei ole kohutavam.

N: See on ju õudne, see sama munaostja, teil oli ju ühine office, ainult need sirmid olid laua keskel... ja mõtle, kui ta samal ajal... samal ajal, kui sina ühel pool lauda programmi kirjutasid... siis tema... appi mul läheb süda pahaks.

M: Miks sa tegeled siis sellega, kui sul süda pahaks läheb? Miks sa sunnid mind sellega tegelema, ma ei taha sellega tegeleda, saad sa sellest aru? Ei taha! Ei taha! Ei taha! Ja ma väga palun, et sa ei mõtleks siinkohal minu eest. Teeme nii, et sina mõtled omi mõtteid ja mina mõtlen omi, kumbki ei mõtle teise eest.

N: Sina mõtled omi mõtteid ja mina mõtlen omi – aga me oleme ju üks perekond, me oleme abielus.

M: See kommunikatsioon ei käi nii. On ühised mõtted... aga need on need mõtted, millest me räägime, arutame, siis tekivad ühised mõtted. Mitte, et meie ühised mõtted on need mõtted, mis tekivad sinu peas, kui seal sinu pea sees suhtlevad sina ja mina. Sest see mina, kes sinu pea sees sinuga suhtleb on tegelikult ka sina. Saad aru? See ei ole mina, see on sinu ettekujutus minust, kes suhtleb sinu endaga.

N: Sest sa oled koguaeg kuskil metsas puu otsas, mul on ka vaja täiskasvanud inimesega suhelda.

M: See on illusioon.

N: Ma ei saa aru.

M: Millest?

N: Appi, ma ei saa enam üldse aru.

M: Millest, millest sa aru ei saa?

N: Kust need piirid lähevad. See munaostaja...

M: Sellel munaostjal on oma nimi...

N: See ongi kõige õudsem...

M: Oota, oota nüüd natukene, sa oled omadega juba sellises kohas... mina pole sinu teooriat kuidagi kinnitanud.

N: Sellel munaostjal on oma nimi, eks?

M: Ja, loomulikult...

N: Tal on oma... selle nime taga on keegi, kes mõtleb, tunneb, tegutseb, vastutab oma tegude eest. Aga seal videos, kus mina rääkisin oma tütreaga, seal oli mul ju ka nimi, mul oli sama nimi, aga selle nime taga ei olnud mind.

M: Ja, me oleme sellest ju rääkinud. Ma ei saa aru, mille üle sa nii väga imestad?

N: Ma ei ole sellest kunagi päris nii aru saanud – minu nime taga, minu näo taga on robot, kelle taga on munaostja, kes on sinuga sama laua taga. See lihtsalt ei mahu mulle pähe.

M: Ma vähemalt loodan, et nüüd sa suudad mõista, miks ma seda tööd enam teha ei saa.

PAUS

Sest mina kirjutasin sama laua taga, teisel pool sirmi, seda sama programmi, mille munaostja lihtsalt kasutusse võttis. Muidugi mitte üks-ühele, aga põhimõtteliselt saad aru... minust?

N: Ma ei saa enam millestki aru. Te ju tegite koos oma seda peavõru...

M: AI, mis seda võru monitoorib... kuidas ma seda sulle seletan...

N: Ära seleta, ma ei saa niigi aru.

M: Mis siin nii väga aru saada on?

N: Aga munaostja...

M: Seal ei ole ju mingit vahet.

N: Seal on suur vahe.

M: Suures plaanis ei ole seal vahet.

N: Võib-olla tõesti seal ei olegi mingit vahet. Kui munaostja... sa ei saa minust aru? Kõik see virtuaalreaalsus, et minu lapsega võib robot rääkida minu asemel – see on kohutav. Aga kas seal tegelikult on siis mingi vahe? Kui sinu kolleeg, kes on päris inimene, oli teisel pool lauda niisama võlts, niisama illusoorne, kui see robot, kes Miaga rääkis. Te ju kindlasti naljatasite üle laua, kööginurgas sõite koos seda toitu, mis kuller teile tõi, aga kogu aeg ta teeskles.

M: Kallis, tõmba nüüd natuke kässarit. See, et munaostja meie last tahtis röövida, pole kuskilt otsast välja tulnud.

N: Hästi, aga kui me lihtsalt mängime sellist mängu, et see oli tema.

M: Kui see oli tema, siis see lisab kogu sellele asjale lihtsalt õõva ja muud ei midagi.

N: Ei! See ju tühistab kogu selle...

M: Kogu selle vandenõu, mis sinu peas on tekkinud.

N: Mingis mõttes, jah. See lihtsalt muudab asja natuke segasemaks, tegelikult palju segasemaks, aga põhimõtteliselt on inimesed kogu aeg valetanud ja teeselnud. Nüüd neil on selleks lihtsalt palju paremad tööriistad.

M: Võib ka nii öelda.

N: Aga, kas siis...

M: See on praegu nii, me arvame, et on, loodame, aga selle protsessi üle pole kellelgi kontrolli, mitte kellelgi.

N: Kas siis üldse on kunagi olemas olnud mingi toetuspunkt, midagi, mis on kindlalt päris?

PAUS

Mul hakkab õudne.

M ja N kallistavad.

M: Ära muretse siin on kõik päris, mida sa näed ja sellepärast me siin olemegi. Puud on päris, hunt on päris.

N: Mina pole hunti näinud.

M: Kes siis koera ära sõi?

N: See on ainult sinu oletus.

M: No, karu on päris, teda sa ju nägid. Sügis on päris.

N: Seda küll.

M: Talv. Jää jõe peal on päris. Mõnes kohas on ta päris tugev, aga seal, kus on kiirem vool on ta päris nõrk, aga ta on päris. Tuli ahjus on päris, kui sa paned puid juurde läheb ahi päris soojaks. Sa teed päris head leiba. Päris palju seeni tuleb sel aastal, sest on olnud päris palju vihma ja päris palju sooja. Päris puravikud, päris riisikad, päris kukeseened. Kukeseened on päris sambla sees teinekord, tegu, et neid sealt kätte saada. Sügisel kogunevad linnud parvedesse ja lendavad lõunasse.

N: Sa ei tea, kuhu nad tegelikult lendavad.

M: Neile on pandud jalgade külge selliseid rõngakesi ja kui siin ornitoloog paneb kurele rõngakese jala ümber ja Aafrikas ornitoloog seda rõngast kure jala küljes näeb...

N: Kas Aafrikas on ornitolooge?

M: Päriskindlasti on.

N: Kust sa tead?

M: Tean, usalda mind.

N: Kuidas ma saan sind usaldada?

M: Sinu sees on selline kompass, mis tunneb ära, mis on päris ja mis mitte.

N: Ma ei tea. Ma saan aru, et seened ja käbid on päris, aga kust ma tean, et sa mulle ei valeta?

M: Kui sa mind tugevamini kallistad, siis sa saad aru.

N: Ma ei tea.

M: Pigista.

N: Ikka ei tea.

M: Tugevamini. Veel tugevamini. Suudle mind. Suu peale.

M ja N suudlevad.

M: Nüüd tunned kompassi? Ja see ongi see kompass, mida ära petta pole võimalik. Ja muud ei olegi.

N: Ma natuke rahunen.

M: Aga inimesed teevad kõik, et seda kompassi vaigistada.

N: Miks?

M: Paljudel on selline töö – inimesed peavad töötama näiteks pankades ja ka öösiti rahulikult magama.

N: Luba, et sa ei valeta mulle kunagi.

M: Ma valetaksin, kui ma seda lubaksin.

N: Sa ei tohi mulle valetada, või ma lähen minema, linna tagasi.

M: Ma valetasin sulle, et moosil polnud hallitust peal, sest sa oleksid moosi ära visanud ja sellest oleks olnud kahju. Aga nüüd me sõime pannkooki moosiga ja kõigil oli hea meel.

N: Teeme nii, et see oli viimane vale. Luba mulle! Päriskindlasti.

M: Luban.

N: Muidu meil pole siin mingit mõtet olla.

M: Sul on õigus.

N: Isegi väikestes asjades.

M: See teeb asja keeruliseks.

N: Ei tee. Sa pead lubama ja oma lubadust pidama. Sest kui me lepime kokku, et sellised väikesed moosipurgi valed on lubatud, sa lihtsalt hakkad endale valetama, et ka keskmise suurusega ja siis juba ka suured valed on väikesed.

M: Ma olen sulle mitmel korral valetanud, kui jäin jahile kauemaks, et sead tiirutasid ümber söödakoha. Tegelikult ma lihtsalt tahtsin, lootsin et nad varsti hakkavad tiirutama ja lihtsalt ootasid.

N: Näed, see ongi juba suur vale, siga on suur loom.

M: Sina ei või ka siis valetada, isegi siis, kui sa oled vihane.

N: See on teine asi.

M: Ei.

N: Ja!

M: Ei. Sul on vaja öelda mulle asju, mida sa tegelikult ei mõtle? Suuri olulisi asju, milleks?

N: Ma olen naine.

M: No, ma olen mees.

N: Siis ole mees ja saa sellega hakkama. Sa tead, et ma ei mõtle neid asju päriselt. Sa saad ju aru, kui ma olen vihane, siis ära lihtsalt usu mind.

M: Tundub nagu päris hea diil – sina võid valetada nagu siiani, sest sa oled naine, aga mina pean jahilt alati õigel ajal tagasi tulema.

N: Ja.

N suudleb meest.

M: Olgu teeme nii. Praegu sa ei ole vihane? Ei ole ju?

N: Ei.

M: Mis sa seal unes täpsemalt nägid?

N: Appi, ma lähen nii närvi, kui ma ei jõua kuskile. Ma ei käi kuskil ja seal kus ma käin, sinna ma jään ka hiljaks. Kas selle lambi patareid on korralikult täis?

M: Ma ei tea, vaata.

N: Ma ei oska seda vaadata.

M: Oskad ju küll.

N: Kas sa ei või vaadata, mul on kiire.

M: Siin on see nupp, sa lihtsalt vajutad siia.

N: Ma ei taha kuskile vajutada, ütle lihtsalt, kas see on täis või mitte?

M: Ma ei taha, et sa lähed. Kui ma nüüd täiesti aus olen.

N: Miks mitte?

M: Sa pole mulle rääkinud, mis sa seal unes tegelikult nägid.

N: Sa ei saa omada kontrolli millegi üle, mida ma isegi ei kontrolli.

M: Ma ei tahagi omada kontrolli.

N: Mida sa siis tahad?

M: Tahan teada.

N: Miks?

M: Sest sa jätsid rääkimata.

N: Ja siis.

M: See on valetamine.

N: Sa võid jääda jahile nii kauaks kui tahad. Nagunii olen mina see, kes õhtul lastega tegeleb.

M: Ma ei luba sul enne minna, kui oled ära rääkinud.

M astub ukse ette.

N: Sa ei luba mul minna? Kas mul on minemiseks vaja sinu luba?

M: Ei ole.

N: Tule siis eest ära.

PAUS

Palun tule ukse eest ära.

M: Sa ei jõua enam nagunii õigeaks ajaks.

N: Seal on treilerid.

M: Pool tundi?

N: Viisteist minutit, ma ratsutan kiiremini kui sina.

M: Palun mine, aga räägi mulle enne ära.

N: Ma ei jõua!

M: Palun räägi. Ma usun pärisel, et meie meeled on siin lahti läinud ja unenäod on üks võimas kanal... selle pärast.

N: Edasi läkime me hotelli ja seal käis üks kõvem kepp, hommikuni välja.

M: Sa valetad.

N: Kui ma räägin, sa pole rahul ja kui ma ei räägi...

M: Sa ei räägi ju tõtt.

N: Unenäod polegi tõde, ega kõik need lollused, mis ma unes näen pole siis tõde.

M: Nad on niisama palju tõde, kui kõik muu. Isegi rohkem, unenägusi sa võid usaldada. Siin. See on võib-olla ainuke asi, mida saab üldse usaldada.

N: Oh-oh. Ma nägin hiljuti unes, et ma pretendeerisin olümpiakullale hommikuvõimlemises.

M: Tee omad järeldused.

N: Äkki sina teed minu eest, kui sa juba selline unenägudeseletaja oled.

M: Keegi teine ei saa sinu unenägusi sulle lahti seletada, keegi teine ei näe tõde nende taga.

N: Aga miks ma peaks siis sulle oma unenägu rääkima?

M: Sest sa juba alustasid.

N: Unusta siis ära ja tule ukse eest ära. Ma jään hiljaks!

M: Sa jääd nagunii hiljaks.

N: Kas meie maailmas on siis midagi nii katastroofiliselt muutunud, nagu sa kurdad. Kui maailm on alati selline olnud – sulle näidatakse lihtsalt mingit jura, ole aga tubli tüdruk ja otsi sealt see tähendus ise üles.

M: See on hea küsimus. Lihtsalt tuleb endale teadvustada, kui sa arvuti kaane lahti teed, satud sa ühte suurde unenäku.

N: Miks sa ütlesid – siin?

M: Ma... millal?

N: Enne.

M: Siin... aah... siin ei ole segajaid, pole autoaalarmi, mis öösel maja ees tööle hakkab, pole tänavavalgustust.

N: On hunt.

M: Hunt on okei. Ma olen täiesti kindel, et varsti kaaperdatakse ka inimeste unenäod, see on liiga võimas relv, et see kasutamata jätta, liiga otsetee inimese alateadvusesse.

N: See pole võimalik.

M: Siin, siin ei ole, aga kui sa magad oma kalli nutitelefoni kaisus...

N: Telefoni saab ööseks välja lülitada, mäletad, seal on selline funktsioon.

M: Telefoni ei saa välja lülitada.

N: Saab aku küljest ära võtta.

M: Seda ju enamik inimesi ööseks ka teeb.

N: Ei ole väga raske, võtab ühe minuti.

M: Ei ole väga keeruline wifi-ruuterit selliseks seadistada, et ta hakkab öösel uneajal...

N: Ma usun, et sa oled selles valdkonnas targem, kui mina, aga sa mõnikord ikka kujutad asju ette.

M: Ma tõesti mõnikord kujutan asju ette ja sina ka. Ja ole selle üle õnnelik, sest varsti võib juhtuda, et neid asju kujutab sinu eest keegi teine ette.

N: Raamatu lugemise kohta võib ka öelda, et keegi teine kujutab sinu eest asju ette.

M: Keegi teine on kirja pannud sõnad.

N: Mille taga on kujutlus.

M: Aga sina loed sõnu ja sul tekib oma kujutlus.

N: Mis on samamoodi suunatud, suunatud nende sõnade poolt.

M: Ja, aga sa ise oled võtnud raamatu kätte, sa tead, et raamatul on autor. Aga wifi-ruuter, mis magamistoa kapinurgal öö läbi suriseb, ei ütle sulle, miks ta seal suriseb. Sellepärast võid sa siin oma unenägu usaldada rohkem kui midagi muud.

N: Aga unenäod – me ju ka ei tea päris täpselt, kust nad tulevad, kes nende taga on.

M: Just sellepärast saab unenägu usaldada rohkem, kui ühtegi inimest.

N: Sellised on siis mängureeglid. Usalda oma unenägu rohkem kui oma naist.

M: Ära siis vassi, samamoodi varjad tõe nagu munaostjad.

N: Käi persse! Tule eest ära.

M: Ei tule.

N: Ma ei tule öösel koju! Ma ei tea, kas ma üldse tulen siia sitasesse ubrikusse. Sa võid siin elada, kui tahad, aga mina siia enam tagasi ei tule! Kellega sa mind võrdled, nende vördjatega, kes püüdsid meie Mia... minu Mia selle kõige õrnema ja siirama olendi kogu maailmas... Mis sa arvad, et nad tahtsid temaga koos nukkudega mängida? Ma siiski tulen tagasi – homme ja võtan lapsed kaasa. Pole mingit vahet, kus sa elad, igal pool on mingid vördjad, seal nende vördjate juures on vähemalt soe vesi ja elekter.

M: See on oluline vahe.

N: Ära mõnita.

M: Ma ei mõnita, kuni on võimalik pistik välja tõmmata, on veel lootust.

N: Tule eest, või ma tulen sulle kallale.

PAUS

Sa tead, et ma võin väga haiget teha.

PAUS

Ma loen kolmeni – üks, kaks...

M tuleb ukse eest ära.

N: Lähme, Dora!

Hobune ei liigu.

N: Tule... Dora, tule-tule. Dora, liigu...

M: Sa ei peaks minema, mul on halb tunne.

N: Sa ei tea, kui halb tunne mul on siia jääda. Dora! Astu!

N lööb hobust.

M: Jäta hobune rahule.

N sikutab hobust.

M: Jäta järele!

N: Tule!

M: Lõpeta ära!

N ronib sadulasse.

N: Nöö! Nöö! Lähme!

Hobune on paigal. N tuleb sadulast maha.

N: Dora, mupsukene, lähme nüüd.

Hobune taganeb.

N: Mis sul viga on? Lähme!

M: Näed ju, ta ei taha tulla.

N: Ütle, et ta tuleks, sina ei lase tal tulla.

M: Mina ei tee mitte midagi.

N: Aga siis tee!

M: Ta on tark loom, saab aru, et pole vaja minna.

N: Ma lähen jala.

M: Pealamp on tühi.

N: Pane siis uued patareid.

M: Kas meil on?

N: Aaah!

M: Kallikene...

N: Ära ütle mulle kallikene!

M: Naisukene...

N: Ei ühtegi diminutiivi!

M: Naine, kuula mind! Sa oled ennast liiga käima tõmmanud. Et kuskile minna, selleks pead sa enne maha rahunema.

N: Kuradi hobune, raisk, kuula sõna! Lase tal tulla või ma lähen jala.

Hobune liigub paar sammu.

N: Tule nüüd, mis sa seisad. Liigu, Dora!

M: Kui sa ta peale karjud, ta ei tule.

N: Dora!

Uksele koputatakse.

N: Ma ei taha praegu lastega kokku saada, muidu ma ei pääse siit iialgi liikuma.

M: Oodake natuke veel õues!

N ronib sadulasse.

M: Miks sa pead minema?

N: Oleks meil elekter, võikisme kodus filmi vaadata.

M: Asi pole ju filmis.

N: Tõsi.

M: Aga milles ta siis on?

PAUS

N: Sinus.

PAUS

ja minus.

M: Mis meiega siis on?

N: Mitte midagi ei ole, meiega ei ole enam mitte midagi. On lihtsalt üks toime tulemine, aga see ei ole ju elu eesmärk. Et võimalikult keerulistes tingimustes toime tulla. Kui me siin hakkama saame, mis me siis edasi teeme, läheme kõrbe elama?

Uksele koputatakse.

M: Ei tule praegu!

N: Sa oled tubli, aga kohati sa oled ikka täitsa koba. Ma saan aru, et sa õpid ja pole kunagi enne neid asju teinud, mida sa siin teed. Sa oled terve suve jahil käinud, sead sõid meil praktiliselt kõik ära, mis me maha panime ja sa oled lasknud ühe sea. Mis läks meil ka käest ära, sest ussiproovidega läks aega ja meil ei ole külmkappi.

M: Ma ei teadnud, et see kuradi kelder...

N: Ära ütle kuradi või kuramuse, need sõnad ei sobi sulle, see on võlts, sinu suus. Mis maameest sa siin mängid.

M: Hästi. Ma kogun sel talvel jääd keldrisse.

N: Tore. Oma eelmises elus, selles töös... sa olid... sa meeldisid mulle sellisena. Kui sa Shangaist tagasi tulid ja tõid mulle selle musta siidist kleidi. Sul olid ideed, sa oled edukas, ma tean, et see on loll sõna, aga siin on sinu ideed – ma kogun talvel jääd keldrisse. Kas sa ise ei tunne sellest puudust?

N tuleb sadulast maha.

M: Enam mitte.

N: Enam?

M: Alguses ma mõtlesin selle peale, aga põhimõtteliselt teen ma siin sama asja.

N: Mul lihtsalt lendab sinuga rääkides mõnikord kõik lühisesse, sa teed siin sama asja?

M: Kuidas seda sulle seletada? Kõik on lihtsalt olemas. Ega ma enne ju ka midagi uut ei leiutanud. Me lõime seal mingeid programme, mida praegu kasutatakse meditsiinilistes seadmetes... seda on raske seletada... aga haigused on juba ammu olemas, minu töö tulemusena saab sellest haigusest võib-olla natuke paremini aru, saab õppida seda haigust tundma...

N: See ongi oluline, sellest muutuvad inimeste elud.

M: Ja, aga me ju ise nägime, et need elud võivad muutuda, väga erinevas suunas. Isegi kui ma otseselt ei loonud sellist programmi, pole ikkagi seda võimalik lõpuni kontrollida, kes seda kasutama hakkab.

PAUS

Ma ei tahtnud seda öelda.

Uksele koputatakse.

M: Mis nüüd on? Ei tule siia ja kõik! Ma tahan öelda, kui seda kasutatakse hästi, näiteks meditsiinis, siis selle abil saab natuke lähemale haigusele ja see haigus on ju elu osa, me saame natuke lähemale, saame natuke paremini aru, elust... aga kui ma siin lasen sea ja see läheb isegi käest ära, siis saan ma samamoodi natuke paremini eluseadustest aru.

N: Sa oleksid võinud minu käest küsida. Selle pärast pole tõesti vaja lasta siga mädanema, et saada aru sellest elu müsteeriumist, mis puudutab porikärbsed, värsket liha ja mõõdukalt sooja suvist keldrit. Need elusaladused on juba aastatuhandeid tagasi avastatud.

M: See oli halb näide. Kuidas seda nüüd öelda...

N: Enne sa ei avastanud neid asju, mis on juba ammu avastatud.

M: Seal ei ole mingit vahet, minu elu perspektiivis pole seal vahet, kas ma avastan neid seadusi siin või arvuti taga klaasist seintega office'is.

N: Kuidas ei ole vahet?

M: Jah, siin on värske õhk ja vähem stressi...

N: See on egoistlik, sinu elu vaates.

M: Ükskõik kui sügavale me ka selle AI-ga sinna haiguse sisse ei vaataks, ei tee see meid õnnelikumaks... saad aru?

N: Ei.

M: Tulevad uuest ja palju keerulisemad haigused. Eelmisel talvel, kui sa olid haige ja tahtsid, et ma su hobusega arstile viiksin, ma ravisin su musta pässikuga terveks, oli ju nii?

N ronib taas sadulasse.

N: Mul on pausi vaja. Sinust, sinust eelkõige, ma tahtsin... ma tahtsin rääkida hoopis millestki muust, ma tahtsin rääkida meist, sellest, kas üldse on olemas veel mingi selline - meie. Aga sina jõuad oma jutuga ma ei tea kuhu. Ja see on alati nii. Kas sa üldse ei suuda kuulata midagi peale oma mõtete? Ma küsisin sult, kus on meie armastus? Kas ta üldse veel eksisteerib ja sina räägid mulle mustast pässikust.

M: Aga seal ta ju ongi, kus ta siis mujal veel on? Kui sinu mees ravib su kasekäsnaiga terveks, mis see siis on?

Uksele koputatakse.

M: See, et sina tahad endale edukat programmeerijat meheks, see on, anna andeks, sinu probleem.

N: Ma ei abiellunud kütt-korilasega, sa oled mind petnud.

M: Mina ka ei abiellunud... või tähendab ma abiellusin selle sama naisega, kes on... praegu natuke väsinud, peab puhkama, aga põhimõtteliselt on ta see sama hull tšikk, iga kell valmis hääletama Kamtsátkale.

N: Aga kui sa nüüd siiski sõnastaksid selle lause, nagu sa esimeseks tahtsid sõnastada - mina ka ei abiellunud...

PAUS

Mina ka ei abiellunud väsinud keskealise naisterahvaga, kellel on kanavarbad silma nurkades ja kanasitane roheline jope seljas. Kas umbes nii?

M: Sa oled väsinud, väga väsinud. Ma saan nüüd sellest aru, ma olen ju põhiliselt õues, sa mässad siin üksi, ma saan aru, ma mõtlen midagi välja.

N: Kas sõnastus oli täpne?

M: Ära kiusa.

N: Et ka mina olen sind petnud.

M. See on niisugune ajukepp, mida sa praegu korraldad. Kas sa ise ei taha sellest välja tulla?

N: Tahan, sellepärast ma ju räägingi.

M: Võtame lapsed, lähme homme kinno, jääme hotelli, lähme restorani.

N: Meil pole ju raha.

M: Raha, raha, raha! Vanasti sa üldse ei rääkinud rahast. Meil on veel nii palju raha järgi.

N: Näed, me mõlemad oleme lepingut rikkunud.

M: Mis lepingut?

N: Abielulepingut.

M: Appi!

Uksele koputatakse.

N: Kui neid väikseid koputajaid ei oleks, siis ma oleksin ammu...

M: Kui lapsi ei oleks, siis me poleks siia tulnud.

Uksele koputatakse.

N: Aga praegu ma ei taha neid isegi näha.

N ronib hobuse seljast alla.

N: Mine palun nende juurde. Ma... teen söögi valmis, tulge poole tunni pärast tuppa.

M: Sa siis kinno ei lähe?

N. Ei

M püüab N- i kallistada.

N: Mine.

M: Mine... ma arvan, sa pead minema. Dora! Päriselt.

N: Ma ei jõua enam kuskile.

N hakkab nutma.

M: Jõuad, jõuad küll. Sa oled ju kiire ratsutaja.

N: Ma olen lihtsalt nii pettunud.

M: Kallis, sa oled jäänud... kinni oma kujutlusse. Elu on toonud meid hoopis teise, hoopis ägedamasse kohta. Sul on vaja lihtsalt natuke aega. Siis muutub kõik jälle... värviliseks.

N: Praegu on värviline, varsti on pime. Ma olen nii pettunud.

M: Kullakene, me olime noored, kui abiellusime, kuidas me oleks saanud seda elu ette näha, mida me praegu elame.

N: Milline rumal idee, rajada oma elu mingile miraažile.

M: Miraažile, mis miraažile? Mina olen päris, hobune on päris, hüppa selga ja sõida kinno.

N: Kuidas saab üldse mitte pettuda.

M: Nii, et ei jää kinni oma kujutlustesse, vaid... sul on tendents, natuke... vaid lähed eluga kaasa. Elu on võrratu, ameerika mäed.

N: Mind kurvastab, et sa oled siin nii rahul lihtsalt kanasõnniku rookimisega. Sest ma tean, kui sina oled rahul, siis ei muutu siin midagi. Ma võin ükskõik kui palju hüsteeritseda, sa võid mulle põlvili vanduda, et mõtled midagi välja. Et sa saad nüüd aru, nüüd sa saad aru! Aga tegelikult sulle ju meeldib, et meil ei ole elektrit, et me peseme ennast üks kord nädalas...

M: Hästi, ma olen sinus pettunud, palun väga! Ma pettusin sinus praegu, sest sa soiud. Ma tõesti ei abiellunud naisega, kes soiub. Ma olen sind alati imetlenud sellepärast, et sa ei soiu, muidugi mitte ainult sellepärast. Aga praegu sa soiud. Sa soiud raha pärast, sa soiud sooja vee pärast, sa soiud, et sul ei ole uut kleiti, et sul pole televiisorit ja külmkappi. Sa soiud, sest sul ei ole mugavat elu. Ja sul on õigus, mina tõesti ei taha mugavat elu, sest just mugavus on see, mis kogu selle süsteemi tuksi keerab. Mugavus on kõige suurem illusioon, mille inimesed isegi näevad läbi, aga vastu sellele seista ei suuda. Mugavus kui ülimaline eesmärk. Keegi seda endale päris nii ei tunnista, sest see on mõneti tühine, aga see on mõnus. On mõnus istuda autosse, mille ukseid ise lukust lahti lähivad... miks mitte ka ei avane, auto käivitub iseenesest, kui sa oled sinna sisse istunud, koduvärv lähed ise lahti, kui auto hakkab iseenesest liikuma. Kui oled GPS-i sisestanud, ei anna andeks, kui oled talle ütelnud aadressi ja ta sõidab. Ja mida teed siis sina? Sa lihtsalt istud ja skrollid oma telefonis. Tõeliselt mugav! Kuigi sa oled seal autos nagu laip, keda talutatakse krematooriumi poole, sest mida mugavam on sinu elu, seda vähem sa ennast elusana tunnend. Sest me oleme unustanud ühe lihtsa asja – inimene tunneb ennast elusana, siis kui ta pingutab, mitte ei leba mugavalt. Ja palun – kui sa soovid sellist elu, siis sa pead endale tõesti vaatama uue elukoha, uue mehe, kellel on pea pestud ja habe aetud. Hüppa hobuse selga. Dora!

Hobune liigub.

M: Vahet pole, et sa jõuad filmi poole pealt, istuda võid ju ikka samale kohale.

N võtab hobuse rakmeid pidi kinni ja hakkab liikuma.

N: Dora kallikene, anna mulle andeks, ei tohi mind kuulata, kui ma vihane olen. Annad, aitäh! Sa oled mu lemmik, mu lemmikloom.

PAUS

Kas munaostja võis teada meie parooli?

M: Mis parooli?

N: Vastust kontrollküsimusele?

M: Rahune kõigepealt maha.

N: Ma olen täiesti rahulik.

M: Sul on kõik segamini. Ma ütlen sulle veelkord, pole mingeid tõendeid, et minu kolleegil oleks olnud juhtunuga mingit pistmist. Ja kui see oleks olnud minu kolleeg, mida ma ei usu, lihtsalt mõttemänguna, siis poleks Miaga midagi juhtunud, see oleks olnud vaid minu eemale peletamiseks, nagu sa ütlesid. Aga veelkord, ma ei usu seda!

N: Mia ju ütles, et selles videokõnes ma teadsin õiget vastust.

M: Ja.

N: Uurimise käigus see lihtsalt...

M: No...

N: Keegi lihtsalt ei osanud seda kuidagi seletada. Mia ju küsis nagu kokku lepitud ja mina vastasin – Dora. Kuidas see võimalik on?

M: Uurijad ütlesid, et see oli ilmselt halb õnn. Küllap nad kalastasid paljudega.

N: Seda vastust ei saanud AI kuidagi välja mõelda.

M: Pole välistatud, et meie telefone eelnevalt pealt ei kuulatud.

N: Kas munostja võis seda tead?

M: Jäta see vaene munaostja rahule.

N: Kas sa arutasid oma kolleegidega nendel teemadel?

M: Ilmselt, aga ma olen täiesti kindel, et ma pole seda parooli mitte kellelegi avaldanud, ma võin olla loll korilane, aga seda ma tean.

N: Mia küsis alati parooli, selle me tegime talle ju selgeks.

M: Enamasti.

N: Kas sinu endistest töökaaslastest võis keegi seda parooli lihtsalt kõrvalt kuulda? Pole ju väga raske pilti kokku panna, kui kuuled näiteks kahte sellist kõnet – tere, Mia! Ole hea, pane riidesse, ma tulen sulle järgi. Oota mind lasteaia õues. Dora. Hakka kohe riide panema. Tere, Mia. Ja, emme tuleb sulle järgi, pane juba riidesse. Dora. Tubli tüdruk, oled armas.

M: Mia võis selle ka ise välja lobiseda.

N: Oma lasteaia kaaslastele?

M: Näiteks.

N: Ja kui tõenäoline on, et see sealt jõuab kuskile, kuhu pole vaja?

M: Sama tõenäoline, kui minu kolleege kahtlustada.

N: Auto uks läks lahti, mäletad ju seda?

M: Aa... ja mäletan.

N: Kui Mia sellest esimest korda rääkis, ta ütles, et foori taga läks auto uks lahti ja ta jooksis välja. Ta ütles, et auto uks läks lahti, ta ei öelnud, et ta tegi selle lahti.

M: Ütles ikka.

N: Pärast jah.

M: Ma ei mäleta, ta ütles, et auto jäi foori taga seisma ja ta...

N: Mia! Mia!

N tahab väljuda, avab ukse, seal seisab spordikotiga mees.

PAUS

O: Vabandust ma... koputasin, aga... kas ma segan?

PAUS

Tahtsid minna Miat kutsuma. Tohin sisse tulla?

M: Palun.

O: Hobune.

O läheb ettevaatlikult hobuse juurde, proovib teda silitada.

O: Ilus loom.

PAUS

M: Mida sa siin teed?

O: Nüüd on küll vist... natuke halvale ajale sattusin.

PAUS

Te ju ise kutsusite.

PAUS

Kui turul kohtusime. Möönan, võib-olla oli tegemist formaalsusega, aga sa ju tunnend mind ja siin ma olen. Tunnistan, ma ei suutnud lihtsalt uudishimule vastu seista, sa ju tunnend mind. Nüüd ma saan juba magada. Aga alguses, kaks aastat tagasi, kui te ära läksite, ma ei saanud rahu. Kõik, mis juhtus oli muidugi kohutav, sellest ma saan aru, aga jumalale tänu, lõppes ju kõik hästi. Kuidas väikesel Mial on?

PAUS

Selles mõttes, on ta üle saanud? Või tekitab see temas veel mingit...

M: Ei, ta ei räägi sellest.

O: Jumal tänatud.

N: Päeval mitte.

O: Unes?

N: Ja, unes.

O: Tihti?

N: Aina harvemini.

O: Loogiline, väga loogiline. Loodame, et varsti ka unes mitte. Siis on kõik hästi.

O paneb koti maha.

O: Aah... mu õlad. Ma ei saanud ju teile ette helistada, teid ei saa ju kuidagi kätte – ise olete süüdi. Ja paistab, et telepaatia ei töötanud nii hästi kui võiks, saatsin küll... Ausalt ma ei suutnud seda uskuda, et te siia metsa jääte. Mäletad, mis ma sulle tookord ütlesin, aga mul ei olnud õigus. See on tore, et Miaga on hästi, ta on nii naksakas tüdruk, varsti ta ei mäletagi seda, mis juhtus. Kohutav muidugi. Ja see on ka kohutav, kui ma täiesti aus olen, siis ma juba tookord muretsesin firma pärast rohkem kui... lihtsalt ma teadsin, et Mia tuleb sellest välja. Aga, mis saab firmast. Oi, ma olin su peale vihane. Sellisel hetkel paadist, mis paadist, raketist välja astuda. Meie peamine nupumees. Aju. Meie aju. Kas ta siin ka oma aju sama hästi kasutab? Geenius, su mees on geenius. Sa ikka tead seda?

M: Kauga sa seal ukse taga olid?

O: Kella ei vaadanud. Koputasin ja ootasin, koputasin uuesti. Aeg lendas.

M: Me ajasime juttu.

O: Ja, eks ma midagi sellist arvasingi, et on midagi pakilist. Hääled olid päris kõrged. Ärge muretsega, ma tegin hoovis suitsu. Koputamiste vahepeal. Täitsa ilus maja.

PAUS

Sa lasid meie unistuse põhja.

M: Kust sa teadsid, et me siin oleme?

O: Lapsed ütlesid, nad mängisid jõe ääres. Võib-olla oleksin ka varem tulnud, aga ei suutnud. Sa oled ilmselt kursis, me pidime firma maha müüma.

M: Ma tean, saite ju päris hea raha.

O: Mingi info ikka liigub. Raha rahaks, aga unistus. Meie suured plaanid. Ta keeras meile käru. Oleks võinud ju... ma ei tea mingisuguse laiu või saare peale kolida, aga sellisesse kohta.

M: Kuidas sa oskasid tulla?

O: Kaardid, interaktiivsed kaardid, mees. Mäletad, suumid sisse ja leiad karusita ka metsa alt üles. Ja kabjajäljed. Aga see oli ekstreemne, see on ekstreemne, see on raju. Muud poleks talle vaja olnud – ühte head arvutit ja internetti ja oleks meie rakett edasi kihutanud. Kuid jah, sul olid seal ju põhimõttelised... muidugi ka elektrit. Teil pole neist vist ühtegi?

M: Selle järgi sai see koht valitud.

O: Mäletan, mäletan.

M: Mida?

O: Kuidas see koha otsimine käis. Ega neid piirkondi, kus poleks levi nii väga palju polegi. Ja see talu on ju super. Super tall. Peab sooja ka? Maja?

M: Keskmiselt.

O: Piisavalt hästi, et ei pea hakkama ventilatsioonisüsteemi paigaldama. Ma ka imestan selle kaasaegse maailma üle, aga niimoodi ma ei suudaks, pigem juba las see ventilatsioon sahiseb.

M: Sul jäi siis lihtsalt meelde?

O: Mis?

M: Et me siin elame.

O: Ai-ai-ai-ai-ai. Sa ju tead mind. Kui mulle juba miski rahu ei anna, siis... vald oli mul meeles ja omavalitsuses on siin väga toredad ja lahked inimesed. Tõin ka natuke külakosti... kas lähme majja või... teil vist väga palju külalisi siin ei käi?

O hakkab kotist asju välja võtma.

O: Aga kui midagi juhtub, keegi lastest, või sa ise kukud, murrad jalaluu?

M: Siis panen lahasesse.

O: Ise?

M: Me tegime päris põhjaliku esmaabikoolituse läbi, enne, kui siia kolisime.

O: Mõistlik. Muide, kas lapsed seal jõe ääres, ilma päästevestideta, seal parvetavad...

N: Ilma vestideta?

O: Seljas need neil küll ei olnud.

N lahkub.

O: Minu onu võttis ka alati järvele päästevestid kaasa, aga kunagi selga ei pannud, vesi ta ka neelas. Kui see on teil selline põhimõte, osa treeningust, siis pole otseselt minu...

M: Mis sa tahad?

O: Miks te nii turris olete, su naine ei oska enam rääkida? Ärge siis öelge inimestele – tulge külla. Kaasaegset inimest väga huvitab selline alternatiivne eluviis.

M: Tulid kahjuröömutsema?

O: Nii negatiivne. Ma arvasin, et te olete siin kakskümmend neli seitse zenis. Kahju.

PAUS

Meil tekkisid erimeelsused, möönan. Kaks aastat oled siin saanud rahulikult puhata, näpud ei sügele?

M: Mille järgi?

O imiteerib trükkimist. M raputab pead.

O: Kahju.

M: Millest? Millest sul kahju on?

O: Potentsiaalset. Su naine on vanemaks jäänud.

M: Nagu sinagi.

O: Kaks aastat... ja... ta on kahtlemata kaunis naine... aga sära ta silmis...

M: Mis see sinu mure on.

O: Ei olegi. Tegeleb ta endiselt... vabanda, mida ta õppis?

M: Alklasside õpetajaks.

O: Siis on ju hästi, ta saab oma potentsiaali ikka mingil määral siin rakendada.

M: Talle ei meeldinud koolis. Ta tegeleb keraamikaga.

O: Seda parem.

M: Ma ei usu, et sa tulid meile lihtsalt kaela kusema. Mis sa tahad?

O teeb kastidest improviseeritud laua, paneb kotist delikatesse lauale.

O: Kuna mind lahkesti tallist peretuppa ei paluta... võtsin natuke selliseid... mida te siit külapoest ilmselt ei saa.

M: Me ei käi poes.

O: Üldse?

M: Väga harva.

O: Seda parem. Marja soovid?

M: Mul pole kõht tühi.

O: Ma loodan, et sa ei pahanda, aga mul on sellest matkast kohutav nälg. Äkki väike? Võtab pinge maha.

O võtab pudelist lonksu konjakit ja pakub M- le.

O: Muidu ma tunnen ennast küll nagu mingi sissetungija. Terviseks!

M joob. O sööb.

O: Aah... see on hea. Sa oskaside heast toidust lugu pidada.

M: Oskan ka ilma.

O: Mis te siis sööte, kui poes ei käi?

M: Mune.

O: Muuseas, teie munad on väga head. Tõesti, ma arvasin, et muna on muna, aga teie põlislane munad on teistsuguse maitsega. Eks need mullased koored lisavad ka ehtsust.

M: See on kanasitt.

O: Seda parem.

O naerab.

O: Vabandust, kui ma nägin sind turul mune müümas, ma ei suutnud oma silmi uskuda. Muuseas hobune on väga hea, see on väga kaval reklaamitrikk.

M: See pole mingi trikk, me lihtsalt liigume hobustega.

O: Sa teed nalja? Nagu päriselt?

M: Päriselt.

O: Oo... shit! Aga ta töötab ka reklaamina väga hästi. Tekitab usaldust, kui ikka hobune situb sul seal samas leti ääres, siis võid kindel olla, et need kanad on kasvanud... mitte ainult roheline elektriga, vaid üldse ilma elektrita. Aga kanad on teil ju puuris, ma nägin, need on puurikanade munad.

M: Me pole vastupidist väitnud.

O: Kaks karpi mune kuus eurot, neli tagasi – sellest matemaatikast sinu ajule natuke väheks ei jää?

M: Ma ei tunne sellest puudust?

O: Kahju, meie sinust tunneme.

M: Kes meie – firma on ju müüdnud?

O: Mmh... kui hea, söö nüüd ka, sa ei pea siin suu kriips peas seisma. Istu.

M istub ja sööb.

O: On ju hea?

M: Ma sain sügisel jõest ühe punase kätte. Kuigi ega see looduslik nii väga punane ei olegi.

O: See on ka metsiku kala mari. Meie firma on müüdnud. Kust sa üldse tead?

M: Isa rääkis.

O: Siis sa tead ka ilmselt summat?

M: Suurusjärku.

O: Sorri!

M: Ma sain piisavalt.

O: Ju see käis siis kuskilt läbi, aga üksikasjad kindlasti mitte. Me jätsime endale osaluse, päris korraliku.

M: Kes ostis?

O: See on üks koletis, hiiglaslik kontsern Medicorp.

M: Millega tegeleb?

O: Peamiselt meditsiiniga, aga mitte ainult.

M: Meie väike firma, selles oli potentsiaal, vabadus, aga mingi suure kontserni tiiva all – täiesti mõttetu.

O pakub M-le mingit sööki. M raputab pead.

O: Proovi.

M: Mis see on?

M proovib.

O: On ju vastiku maitsega? Aga kallis.

O sööb.

O: Sa ei teagi, mida ma sulle pakun. Miks ma siin olen.

M: Igatahes pakud sa mulle midagi, mida ma ei saa juba puht praktiliselt vastu võtta. Need kolm asja – arvuti, internet ja elekter, neid siin ei ole.

O: See kõik on lihtsalt üks kaablite vedamine.

M: Ei! Ma olen sellega lõpu teinud. See ei olnud nii lihtne, aga ma astusin sellest süsteemist välja ja ma päriselt ka ei taha sinna tagasi.

O: Sa räägid nagu oleksid narkosõltuvusest vabanenud.

M: Mulle meeldib minu kaabliteta elu.

O: Wireless. Selles osas on sul õigus, nagunii on varsti kõik wireless, pole mingeid kaableid vaja vedada.

M: Aitäh tulemast, aga see oli sul kahjuks asjatu jalavaev.

O: Kahju, võin ma ööseks jääda?

M: Pigem mitte, kahju.

O: Sa oled siis õnnelik?

M: Oleks võinud sauna teha.

O: Ma süüan selle lõpuni. Reisspass?

O ja M joovad, N tuleb tagasi.

N: Palun mine, ma ei saa neile neid veste selga, nad ei kuula mind.

M lahkub.

O: Konjakit, kalamarja?

N: Mul on kõht täis.

O: Ei ole vaja minu ees siin... ma usun, et teie oma tehtud leib on parem, aga sellel krõpsul pole ka viga, gluteenivaba. Istume. Palun. Ma imetlen päriselt, kuidas te siin hakkama saate, see on äge.

N: Hakkama saamine on... lihtsalt hakkama saamine ja muud ei midagi.

O: Sellistes tingimustes väikeste lastega, see on midagi. Palun.

O annab N- le võileiva.

N: Kui sellele kulub kogu aeg...

O: Sa tegeled keraamikaga... nagu ma aru saan?

N: Mina sellest päris niimoodi aru ei saa.

O: Äkki veini? Mul on ka punnivinn.

O avab veini, pakub N- le. N maitseb.

O: Sobib?

N: Ma arvan meil pole mõtet rääkida siin minu hobidest, me mõlemad teame ühte asja.

O: Et sinu mees raiskab oma potentsiaali.

N: Et see üks kostab läbi. Ja sellega seoses on sul päris hea ettekujutus sellest, mis siin toimub. Ja minul sellest, miks sa siin oled. Mida sa täpselt talle pakud?

O: Põhimõtteliselt sama tööd, mida ta enne tegi, palju suurema palga eest, palju suurema kompanii heaks.

N: Ta ei liigu siit kuskile.

O: See polegi vajalik.

N: Kuidas?

O: Me ehitame teile päikesepargi, mõistliku salvestamisvõimsusega, õigemini finantseerime seda.

N: Siin pole levi.

O: Saab tekitada, muuseas vallas oldi selle teemaga kursis, et teil oleks levi vaja.

N: Ja palk, palju ta palka saaks? Ta oleks siis Medicorpi töötaja, tal oleks kuupalk?

O: See pole võib-olla nii must-valge.

N: Mis mõttes?

O: Ütleme, ta töötaks Medicorpi heaks. Me töötaksime koos, meie, nagu vanasti, aga ta palk oleks... ütleme viis korda suurem, umbes nii.

N: Ühes kuus?

O: Kuus või aastas, või kümne aasta lõikes.

N: Ta võtab selle töö vastu.

O ja N löövad kokku, tuleb M.

M: Ei võta! See uks kostab päris hästi läbi. Pane oma pudelid kotti ja hakka astuma. Pealamp on?

O: Ei ole.

M: Võid minu oma võtta.

O: Aitäh. Äkki ma jätan need lahtised pudelid teile, mul on kott niigi raske.

N: Me peame rääkima.

M: Palun.

N: Kahekesi.

O lahkub. M ja N räägivad alguses sosinal.

M: Äsja sa olid veendunud, et ta röövis meie tütre ja juba sa lööd temaga pudeleid kokku?

N: Ta pakub sulle viis korda suuremat palk ja sa võid siin töötada. Nad ehitavad päikesepargi ja loovad ühenduse.

M: Seda ei juhtu!

N: Me ei saa olla nii nõrgad, et ei saa elektri ja internetiga elatud.

M: Me ei saa olla nii nõrgad, et ei saa ilma elektri ja internetita elada.

N: Meil on oma tahe, me kasutame neid, kui tahame ja ei kasuta, kui ei taha.

O: Just!

M: Kui sul on majas elekter, siis sa ei saa kunagi elada ilma elektrita, sa saad sellest aru? Kui on internet, siis sellest hetkest, kui sa ruuteri sisse lülitad on su elu muutunud, kardinaalselt. Sa ei ole ju nii rumal, et sa sellest aru ei saa?

N: Me saame ju juhtme välja tõmmata.

M: Ei saa, sest see juhe on ühentatud sinu aju, mitte sinu arvutiga! Internetti pole võimalik välja lülitada.

PAUS

Ja miks sa arvad, et nad ehitavad meile niisama päikesepargi, ilma, et sellest tuleks minule mingeid kohustusi? Mina maksan oma tööga selle pasa kinni.

N: Mina maksan oma eluga selle pasa kinni, mis meil siin praegu on.

M: Ma hakkam istuma esmaspäevast reedeni, üheksast viieni, arvuti taga klapid peas. Sest kui ma selle pakkumise vastu võtan, on need hagijad mul kukil. Ma olen töötanud korporatsiooni heaks, seal pole midagi sarnast, kui oli meie oma startup. Nad võtavad kõik välja, mis võtta annab ja teile jääb üks käsn ja mitte must pässik, vaid hallitav nuustik. Sa pead valima, kas mina või kaablid.

N: Sul on täpselt sama valik – kas mina või kaablid.

O tuleb tagasi.

O: Vabandust! Te vist unustasite, see uks kostab läbi ja te üsna ruttu lõpetasite sosistamise.

M: Mine siis eemale.

O: Ma olen ka kõigest inimene. Ma täpsustaksin natuke oma pakkumist. Esiteks – elektri ja ühenduse loomisega ei kaasne mingeid siduvaid kohustusi. Te saate iga kell kaablid kokku kerida ja metalli kokkuostu viia, abiks ikka. Teiseks – töö graafik ei ole kindlasti esmaspäevast reedeni üheksasast viieni. Meil on oma väike meeskond, ütleme nii, me oleme eraldiseisev üksus Medicorpi kaitsva tiiva ja rahastusega.

Ja kolmandaks – sa võid ka rohkem teenida, kui meil hästi läheb ja miks ei peaks.

M: Esiteks – ma ei usu. Teiseks – ma ei taha ja kolmandaks – meil on piisavalt.

O: Munabisnes toob sisse?

M: Kes sa enda arvates selline oled, sa tuled lihtsalt meie koju...

O: Teie kutsusite.

M: Ja hakkad meid mõnitama, seda, kuidas me elame. Mis õigusega? Mis see sinu asi on, kui meie tahame nii elada?

N: Ei taha.

O: Mulle isiklikult tundub, te peate leidma mingi kompromissi.

M: Mingit sellist kompromissi ei tule, nagu sina soovid.

O: Ma olen seda alati kartnud, et abielu teeb tingimusteta armastusest tingimustega armastuse.

M: Kao välja!

O: Kas mina või kaablid.

M: Kao välja! Kuuled! Hakka astuma!

M tõukab O-d ukse suunas.

N: Oota, rahune maha!

M võtab spordikoti, tahab seda O- le järgi visata. Sealt kukub välja suur hunnik rahapakke.

PAUS

M: Mis see on?

O: See on raha.

M: Mis raha?

O: Sinu raha.

M: Kelle minu?

O: Selle sinu. Siin on üheksasada kolmkümmend kolm tuhat kolmsada kolmkümmend kolm eurot. Sa ei kujuta ette, kui raske koorem on raha kanda. Need on kõik viiesajased.

M: Kolm koma seitse miljonit jagatud kolmega miinus kolmsadatuhat?

O: Just täpselt. Näed, päris hästi oled ju asjadega kursis.

M loobib raha kotti tagasi, tõmbab luku kinni ja ulatab koti O- le.

M: Hakka astuma.

N: See on ju meie...

M: Me saime piisavalt.

N. See on ju otsas, kui ma täna kinos ära käin.

M: Meil on, mis vaja – mets, kodu...

N: Ja, aga...

M: Vajadusel saab metsa majandada.

N: Ära aja naerma, sa ei võta isegi kuivanud mändi maha, sest rähn tahab seal toksida.

M: Südametunnistus ei andnud rahu, mis?

O: Selline otsus lihtsalt.

M: Ja millest siis selline otsus?

O: Me saime piisavalt ja tundub, et tuleb ka juurde.

M: Ma ei vabasta sind sinu piinadest.

O: Ma olen siin, et sind aidata. Kui ma nägin teid seal turul, siis kõigepealt mul oli naljakas ja pärast mul oli hale, lihtsalt hale. Tee endale ja oma perele see heategu, päästa nad häbist. Sul on kaunis naine, aga ta on väsinud. Vii ta puhkama. Vaata teda, ta on väsinud. Ta on endiselt kaunis, aga ta on väsinud. Te kaklete selle üle, kas minna kinno või mitte. Teie lapsed... on toredad lapsed, aga nad on nagu metslased. Selle asemel, et tere ütelda, põgeneva teisele poole jõge ja lähevad kõrkjatesse peitu. Kui sa ei taha selle raha eest päikeseparki, ära siis tee, aga see, mida ma siin näen ja juhuse tahtel läbi ukse kuulen, on... see on meeleheitlik. Mida sa kardad? Ma tulin siia uudishimust. Sest mul läks totaalsesse errorisse, kui teid turul nägin. Ma arvasin, et siin põlislaanes toimub midagi... ma nägin ühel öösel unes, et ma tulin sulle külla ja sa tõusid toolilt õhku – just like that. Leviteerisid. Aga ma tulen siia ja ma näen siin – hobust ja kanu ja kõrvitsaid. See on hobi, selliste asjadega tegeletakse hobi korras. Sinu potentsiaal on mujal.

O võtab koti ja hakkab minema.

N: Kui sa seda raha vastu ei võta, siis ma lähen temaga kaasa. Panen lapsed hobuse selga istuma ja enam tagasi ei tule.

PAUS

N läheb hobuse juurde.

N: Tule, tule-tule. Tubli!

N väljub hobusega, O järgneb neile.

M: Oota!

N tuleb tagasi.

M: Ma ju armastan sind.

N: Ma armastan sind ka, aga ma vist ei saa päris aru, mis on tingimusteta armastus ja sa tead minu tingimusi.

M: Mina armastan sind tingimusteta.

N: Siis on ju hästi, võta see raha vastu.

M ja N sosistavad.

M: Pool tundi tagasi sa olid veendunud, et ta oli meie tütre röövi taga.

N: See oli pettekujutelm. Kui naisel ei ole ühtegi täiskasvanud inimest, kellega rääkida, peale oma mehe, siis võib ta hulluks minna.

Koputus uksele.

N: Ja.

O naaseb.

O: Jõudsite otsusele?

PAUS

M: Jäta see kott siia.

O tahab kotti M-le anda.

M: Pane see lihtsalt maha ja...

O: Palun võta ta minult vastu.

N: Võta.

M: Milleks? Jäta see kott siia ja korras.

O: Palun võta see minult vastu, leppimise märgiks. Anna mulle andeks, anna meile andeks. Kõige pärast, mis juhtus.

M: Okei.

M võtab koti, O väljub.

PAUS

M: Oled nüüd õnnelik?

PAUS

N: Enne ju ka ei olnud.

M: Mina...

O tuleb tagasi.

O: Vabandust, kui tahate selle eest päikeseparki teha, siis ma võin aidata.

N: Aitäh.

O: Ma olen seda asja natuke uurinud, see ei ole sugugi nii kallis, lihtsalt materjalide kohale saamine siia on ilmselt kõige kulukam. Siia ju autoga ligi ei pääse?

N: Ei.

O: Isegi mitte siia lähedale?

N: Kolmkümmend kilomeetrit on kõige lähem.

M läheb ukse suunas.

O: Kuule, mida sa põed. See on sinu raha. Sa said täna palka, sa said oma kümne aasta palga täna ühe korraga kätte, sularahas.

M paneb koti maha ja lahkub.

O: Mul on väikest drinki vaja. Veini?

N: Ja.

O: Läheb see tal üle?

N: Eks paistab.

O: Tuleb helikopteriga paneelid kohale tuua ja internetimasti saab sama pargi pealt tööle panna.

Hobune tuleb tagasi.

N: Mis töö see täpsemalt on, mida sa talle pakud?

O: Sama...

N: Talle on väga oluline, et see oleks eetilisel...

O: Ma saan aru. Kuidas seda nüüd hästi lihtsalt selgitada. Medicorp töötab inimeste heaks, neil on üks selline toode, millega saab stimuleerida aju erinevaid piirkondi, magneetiline peavõru. Põhimõtteliselt selle meie peavõru edasiarendus. Inimene paneb selle võru ööseks pähe, nii on võimalik mõjutada tema unenägusi... hästi lihtsustatult meeldivate unenägude kaudu rahustada maha inimese alateadvus. See on andnud väga häid tulemusi ärevuse, depressiooni vastu. Inimene saab kontrolli nende protsesside üle. AI, mida meie siis loome...

N: Inimene saab kontrolli oma... kes selle kontrolli saab?

O: Inimene.

N: Inimene saab kontrolli oma aju üle? Inimese aju saab kontrolli inimese aju üle?

O: Näed, seda on väga raske nii lihtsustatult selgitada. Selle võru üle on kontroll inimese enda käes, arstide käes. Al, kes siis monitoorib inimese erinevaid une faase... sa ei saa aru? Lihtsustatult... see kõik on juba Medicorpil olemas, arstid kasutavad seda, on head tulemused. Aga see on võrdlemisi ebamugav, inimesed peavad minema kliinikusse, seal ööbima. Meie rakuke siis tegelebki selle kallal, et seda kõike saaks teha... kodus viibides. Esimesed katsetused on andnud häid tulemusi, mitte päris selliseid nagu me ootaks... võin ma ühe sigareti teha? Või Dora ei kannata välja?

PAUS

N: Kes?

O: Hobune.

N: Kuidas sa meie hobuse nime tead?

O: Lapsed... lapsed ütlesid.

N: Lapsed läksid ju sinu eest pilliroogu peitu.

O: Ma teadsin seda juba enne... turul... turul teil oli ju Dora kaasas...

M tormab sisse ja lööb kotiga O-d. O kukub põrandale. Raha lendab laiali. M ronib O-le peale ja hakkab talle raha suhu toppima.

M: Söö oma sitta ja kõnge selle kätte. Kust sa meie hobuse nime tead? Ah? Ah? Kõnge oma räpase südametunnistuse kätte. Sellisel teol ei ole hinda. Sa jääd igavesti vaevlema.

M võtab O-l raha suust.

M: Kuidas sa meie hobuse nime tead?

O: Ma... ma... ma ei tea.

M topib talle uuesti raha suhu. O ägiseb midagi. M vabastab suu.

O: Kuulsin... läbi ukse... kuulsin...

M: Valetad!

M topib talle uuesti raha suhu.

N: Ära...

N püüab M-i taksitada.

M: Eemale! Millal sa ukse taha tulid?

M vabastab O suu.

O: Ma ei kopu... koputanud kohe...

M: Kes rääkis hobusest?

O: Sina... ei... ei...

M: Kes rääkis?

O: Sina... sina rääkisid.

M: Mida ta ütles?

O: Ma ei mäleta täpse...

M topib talle uuesti raha suhu.

M: Valetad!

M pigistab O nina kinni.

M: Lämbu oma raha kätte, tõmba kopsud kenasti viiesajaseid täis. Kas tuli meelde? Ah?
Kas tuli?

N: Sa tapad ta ära, jäta järgi!

M: Kas kõik tuli ilusti meelde?

M vabastab O nina. O ägiseb.

M: Ei saa aru, valjemini!

M vabastab O suu.

O: Tule, Dora... tema ütles. Tule, Dora.

N: Ma võisin öelda küll.

O: Tule...

M topib talle uuesti raha suhu.

M: Anna ohjad.

N: Mis sa teed?

M: Ohjad!

M seob O kinni ja paneb ta kastile istuma.

PAUS

M joob konjakit.

N: Ta võis seda nime ukse taga kuulda, või turul... mis sul hakkas...appi, mis sa tegid?

M: Turul ma ei nimetanud... ma ei mäleta täpselt... kurat! Kuradi kurat!

O ägiseb.

N: Tee ta suu vabaks.

M vabastab O suu.

O: Miks ma teie hobuse nime teada ei tohi?

PAUS

M: Mille eest sa andeks palusid?

O: Et me sulle külma tegime.

M: Sa ütlesid, anna andeks kõige eest. Miks sa ütlesid kõige?

O: Ma olen sind alati kadestanud. Sinu ideede, sinu aju pärast... ma olen end alati sinuga võrrelnud ja ma olen lihtsalt mingisugune... organisaator. Mina olin see, kes sind rahast ilma jättis.

M: Ma olin ise kolmesaja tuhandega nõus.

O: Juba siis oli meie firma palju rohkem väärt ja ma teadsin seda.

N: Seo ta lahti.

O: Ma tulin siia, et andeks paluda. Ma ei tea, mida te olete siin kokku fantaseerinud. Ma ei tea, miks ma ei tohi teie hobuse nime teada...

N: Päästa ta lahti.

M läheb siduma.

O: Igatahes see, kuidas te siin elate, on ohtlik. Teile endale, teie lastele.

M tõmbab sõlmed taas kinni.

M: Ära minu lapsi nimeta, ära nende peale mõtlegi.

O: Te olete mingi fantaasia lõksus. See võib juhtuda, kui inimesed sulgevad ennast välismaailma eest, siis see juhtub.

M sulgeb O suu.

PAUS

M: Too Mia siia.

N: Ei!

M: See on meie ainuke...

N: Ei!

PAUS

M: Mine ukse taha... või me läheme ise.

M ja N lahkuvad. O püüab ennast tulutult vabaks rapsida.

O: Dora, tule... Dora hammusta see...

Hobune läheneb O-le.

O: Dora, rahu... ära... mine... eemale... kött!

Dora nuhutab teda väga ligidalt.

O: Eemale, kött! Loom... mine...

Dora maitseb O riideid.

O: Appi! Appi! Viige see loom ära! Palun pange ta kinni! Appi!

N tuleb.

N: Dora, tule siia, tule ära!

Dora liigub N-i juurde.

N: Kui ma seon su lahti, mis sa siis mõtled teha... täna?

O: Ma kaeban teie peale.

N: Kuhu?

O: Ükskõik kuhu, lastekaitse.

N: Või teeme sauna ja räägime asjad selgeks?

O: Minule on kõik selge, te olete segaseks läinud siin karuperses.

M naaseb.

M: Panin tule alla.

O: Just seda sa tegid natuke aega tagasi, panid endale tule alla.

M: Ma vabandan, ma läksin üle piiri. Mis see Dora siin vahepeal korraldas?

O hakkab naerma.

O: Dora-Mia! Ega te ometi ei mõtle? Milles te mind õigupoolest kahtlustate? Milline sõge fantaasia. Et mina... koos... ei, ma saan aru, kui televiisorit ei ole, siis inimeste fantaasi lähed tööle.

M: Sa pead tunnistama, see on siiski loogiline.

O: Ma poleks ise kunagi millegi sellise peale tulnud, möönan, selles on oma loogika.

N: Kas me võiksime niimoodi kokku leppida, et meie jätame need fantaasiad enda teada ja sina ei räägi kellelegi sellest, mis siin juhtus?

O: sellest, mis siin juhtus jääb raha maitse suhu päris pikaks ajaks.

N: Ei suhtle ka lastekaitsega, mitte kellegagi.

O: Teil on siis selline plaan, et neid oma lennukaid fantaasiaid võiks kellegagi jagada? Kellega?

N: Uurijatega.

O: Mul ei ole selle vastu midagi Aga kui teie eluke siin põlismaas on rahulik, siis võime minu poolest kokku leppida, mida iganes. Lööme käed!

M: Vabandust.

M seob O lahti, suruvad kätt.

O: Ai!

M: Vabandust. Too meile palun rätikud.

N lahkub.

PAUS

O: Jaah...

PAUS

O: Kas on võimalik, et ma nägin siia tulles hunti?

M: Hästi ei usu, aga võimalik. Meil murdsid hundid eelmisel talvel koera ära ja sõid poolenisti...

O: Sul on püss?

M: Ma tegin endale jahimehe paberid.

O: Üllatav.

M: Miks?

O: Ei kujuta sind hästi ette küülikut nülgimas.

M: Ma lasin sea.

O: Metssea?

M: Nad korraldavad meil aiamaal päris korralikku kündmist.

N tuleb tagasi rätikutega, sosistab M-le midagi kõrva.

N: See on sinu oma.

M: See?

N: Laste.

M nuusutab rätikut.

M: Kuule, piinlik lugu... meil pole päris puhtaid rätikuid.

N: Oleks me teadnud, et sa tuled.

O: Pole midagi.

N: See on peaaegu puhas rätik, lapsed on võib-olla jõe ääres korra kasutanud.

O: Laste rätik on fine.

O võtab rätiku ja hakkab riideid seljast ära võtma, paneb endale rätiku ümber.

M: Saunaga läheb veel aega.

O: Kui kaua?

M: Meil on suitsusaun, viis-kuus tundi.

O: Slow living, mul peaks õlut olema.

O leiab kotist kaks õlut.

O: Saab selle raha maitse suust ära loputada. See on maailma parim õlu, päriselt, mitte nagu minu meelest – maailma parim õlu. See on ametlikult maailma parim õlu. Belgiast ühest kloostrist saab osta, maks ühe kasti korraga. Soovid?

M: Miks mitte.

N. Tahate tuppa tulla?

O: Siin on väga mõnus.

N: Ma lähen teen midagi süüa.

N lahkub. O avab õlle, ulatab M-le, M joob.

M: Kange.

O: Selle hinna eest peabki kange olema.

O joob õlut.

O: Jaah... selle kõrvale juba „Õllepruulijat” ei laula.

M: Ma ei joo enam praktiliselt üldse.

O: Mina ka mitte.

PAUS

Tahtsid midagi küsida?

M: Ma?

O: Mulle korra tundus nagu sa oleksid midagi küsima hakanud.

M: Ma enne läbi ukse juhuslikult kuulsin, te siis põhimõtteliselt...

O: Põhimõtteliselt küll, me täiustasime seda, arendasime edasi...

M: Meie võru?

O: Medicorp, Medicorpi oma on see nüüd. Sa võid ju ette kujutada, kui palju on sellise asja puhul paberimajandust, Kanadas ja Austrias on müügiloa asjad kõige kaugemal.

M: See siis toimib?

O: Ja, aga ega keegi seda endale osta ei jõua. Psühholoogide, psühhiaatrikliinikute teema, aga inimesed saavad abi. Ärevus on ju megateema. Teil siin on kõik rahulik ja mõnus, lind laulab, aga mis mujal maailmas toimub.

M: Mille kallal siis sina töötad, kui see valmis on?

O: Loomulikult ostis Medicorp meie startup'i ära, et seda edasi arendada.

M: Nii?

O: Ma rääkisin su naisele, sa ju kuulsid?

M: Ma ei saanud päris täpselt aru.

O: Me tegeleme unenägudega. Põhimõtteliselt saab sarnast seadet kasutada inimese unenägude mõjutamiseks. Meist keegi poleks osanud arvata, kui võimas tööriist see tegelikult on. Ilusate unenägudega saab ka inimese muuta ilusaks, rahulikuks, harmooniliseks, ilma igasuguste rohtudeta, ilma aastaid kestva teraapiata. Aga hetkel on see kõik ikkagi võrdlemisi ebamugav, käia kliinikus, magada mingisugune võru ümber pea.

M: Ja teie rakuke tegeleb siis sellega, et seda saaks teha distantsilt?

O: Kõik oleks meil täna läinud palju lihtsamalt, kui see uks oleks lihtsalt lahti olnud.

M: See pole võimalik, see on lihtsalt...

O: Nii arvasime ka meie, aga meil on väikesed edusammud

M: Ma ei mõelnud seda.

O: Mida siis?

M: Et inimene on mugavuse pärast valmis ära andma kõik.

O: Mugavusest võimsam on ainult üks asi – kontroll. Kuigi, jah, seal piiri tõmmata on päris keeruline. Külmkapp on mugav, sest ta annab meile kontrolli temperatuuri üle. Lennuk annab meile kontrolli distantsi üle. Aga tõsi, see kontroll peab olema mugav.

M: Ja see mugav virtuaalne peavõru annab Medicorpile kontrolli meie unenägude üle.

O: Kontroll on endiselt inimese enda, arstide, mitte Medicorpi käes.

M: Sa ei pea minu ees lollu mängima, mis maa firma see on?

O: Sellistel firmadel ei ole kodumaad.

M: Ja teie arendused, uuringud on avalikud, seaduslikud?

O: Alati on mingi hallala. Ja mis sa arvad, kas meil oleks olnud võimalik liikuda nii kiiresti? Meie eesmärgid on õilsad. Inimesed ei osta sul hambatikku ka, kui seda pole mugav kasutada. Siin hobusetallis poolpaljalt kasti otsas istudes võib see tunduda ebausutav, aga nii see on.

M: Uskumatu, et kahe aastaga on asjad nii kaugemale arenenud. See on isegi rohkem, kui ma karta oskasin.

O: See on tõepoolest liiga suur samm kõigi jaoks. Sellepärast me arendame seda rahulikult omaette. Eemal suurest kärast.

M: Ja sinna rahulikku rakukesse sa kutsudki mind tööle?

O: Meil on vaja usaldusväärseid inimesi. Aga mitte ainult, meil on vaja selliseid inimesi nagu sina. Lojaalsete lollpeadega pole midagi peale hakata.

M: Sa pakud mulle võimalust...

O: Just nimelt võimalust...

M: Ehitada maailma, kus pole unenägusi, imesi, ega armastust.

O: Liiga suured teemad kõik ühes koos. Esiteks ei kao ju unenäod kuhugi, luupainajad kaovad, inimesed hakkavad rohkem und nägema, ilusamalt, värvilisemalt, intensiivsemalt.

M: Ja kontroll on Medicorpi käes.

O: Medicorp on huvitatud vaid seadmete müügist, ei mingit vandenõu. Ma olin isegi natuke pettunud, et see kõik on nii proosaline. Ainult müük ja see, et keegi teine enne neid midagi sarnast ei leiutaks.

M: Seda ei ole ju võimalik hallata, kui selline seade on leiutatud, sa saad ju sellest ise ka aru?

O: Tuumapommi on ka võrdlemisi vähe kasutatud, peale leiutamist. See võiks olla sinu töö, sest seda ratast enam seisma ei panda.

M: Ma ei ole nõus, võta oma raha tagasi, me ei ehita selle eest endale päikeseparki.

O: Kui meie seda ei tee, siis teeb seda keegi teine, sa ei saa elufakti ees silmi kinni pigistada.

M: Ma ei pigistagi, ma lihtsalt ei taha sellist maailma.

O: Aga maailm on selline.

M: Ei ole, siin ei ole maailm selline nagu sina räägid. Siin on probleem selles, et karu võib mesilastarud ära lõhkuda ja siga kartulid ära süüa, aga unenäod on siin päris ja minu omad.

O: Millele see väide nüüd tugineb?

M: Mis väide?

O: Et unenäod on sinu omad.

M: See ei tugine kuskile, see lihtsalt on nii – elufakt, kui soovid.

O: Sa siis omad kontrolli oma unenägude üle?

M: Loomulikult mitte ja sellepärast nad ongi tõelised ja sellepärast ma ei tehagi neid kontrollida.

M: Kes neid siis kontrollib?

M kehitab õlgu.

O: Kõiksus, loov alge, jumal?

M: Kuidas soovid.

O: Kõiksus räägib meiega unenägudes salakeeles. Ma ei ironiseeri, ma usun seda, täiega, jumalat. Kes on siiani kontrollinud meie unenägusi, meie alateadvust, meie otsuseid, meie elu – me oleme revolutsiooni lävel, et võtta see kontroll enda kätte.

M: Ma ei tea, mida sa usud, aga jumalat sa küll ei usu.

O: Me oleme sarnasemad, kui sa arvata oskad.

M: Sa usud aina suuremat finantsi, aga ilmselt sul on nii palju, et sul on igav hakanud. Ja see kontroll, mida sa nii väga ihaldad, võetakse sult varsti üle, mida rohkem te neid kiipe inimese ajusse istutate, seda lihtsamalt see toimub. Te valmistate seda ise ette.

O: Nüüd siis jõudsime asja tuumani – ikkagi hirm.

M: Sa eksid.

O: Olgu inimene nii tark, kui tahes, on ta ikkagi kõigest pisike inimene. Lihtlabane hirm. Võin ma sulle ühte asja ütelda niimoodi, et sa ei solvu?

M: Palun.

O: Selle pärast see teil siin põlismaas õitsele ei lähegi, sest selle all on hirm. Kui sa oma unenägudes räägid jumalaga, kas poleks juba õigem teda lõpuni usaldada? Ega siis inimene ei tohi jumala loodud maailmas käed rüpes istuda. Ta on sulle midagi andnud, ta on sulle palju andnud. Palju rohkem kui piisavalt, aga sina mängid siin põlismaas jahimeest. Too siia oma püss. Näita, kas sa lasta üldse oskad.

M: Minu onu oli jahimees, kui ma suvel maal olin, küttisin ta püssist mutte. Ükski raibe ei pääsenud minu käest. Nii kui nina august välja pistis, sai tina.

M ja O joovad. N tuleb tagasi.

N: Tulge sööma.

M: Too palun mu püss.

N: Miks?

M: Niisama, ta ei usu, et mul püss on.

N: On küll.

O: Ma ei usu.

N: Kartulid on soojad.

N lahkub.

O: Usalda teda siis lõpuni. Teeme valmis selle neetud Al ja las ta võtab üle, küll vana jumal suu lahti teeb, kui selleks on vajadus.

M: On naiivne uskuda jumalat, aga mitte saatanat.

O: Ja ma tahaks kuulda, mis siis on see esimene sõna... sõna, mis ta suust tuleb. Ta küsib sult – mida sa kardad, mees?

M: Ma ei karda midagi.

O: Kardad, siin on igal pool sitahais, sul on sitt püksis.

M: Mina sain jumaliku märgi ja see sõna, mis ta mulle ütles oli – stopp! Ja selle pärast ei saa ma sinu rakukese heaks tööle asuda.

O: Oh perse.

M: See oli jöhker, mis juhtus, see oli kohutav. Selle pärast ma sulle enne ka kallale tulin, ma olin nii palju kordi mõelnud, poolenisti tahtmatult ette kujutanud, kuidas ma peksan need vördjad surnuks, kes julgesid minu tütre poole käe sirutada. Ja kõigele vaatamata olen ma selle märgi, selle raputuse eest tänulik, sest muidu ei oleks midagi muutunud. Kompass oli juba nii paigast ära. Loomulikult ei ole me siin iga päev õnne tipul, sa sattusid pahale päevale. Aga kui ma vaatan Miat siin kitsetalledega mängimas ja

kõrvutan seda oma peas sellega, mis juhtus, selle maailmaga, siis tuleb minu hinge rahu ja ma julgen isegi öelda, et ma olen õnnelik. Sest lapsed on õnnelikud.

O: Aga naine.

M: Sa sattusid halvale päevale, ta on naine.

O: Mul on hea meel, et Mia on õnnelik. Ma olin tema pärast väga mures. Ta on tubli tüdruk, väike indiaanlane.

N tuleb, toob M- le püssi.

N: Palun tulge sööma, toit jahtub ära.

O: No, jahimees, põlislane karude hirm, pane püss palgesse näita, kas sa saad sihtmärgile pihta.

M: Lähme õue.

O: Ei, näita siin samas, püss palgesse!

N: Lõpetage ära!

O: Püss palgesse!

M: See pole laetud.

M paneb püssi palgesse.

N: Jätke järgi, te olete joonud. Nägid püssi ära, anna, ma viin tagasi.

O: Pööra toru minu poole ja tulista.

N: Jätke järgi!

M sihhib naljatades O- d.

O: Vajuta! Vajuta! Vajuta, sest mina korraldasin teie tütre röövi.

PAUS

N: Ta on purjus.

O: Kloostriõlu on kange, aga ma räägin tõtt.

PAUS

M: Tõesta.

O: Mis siin tõestada – see oli lihtsalt nii lihtne. See kiusatus oli liiga suur, et seda mitte katsetada. Sinul olid sinu kahtlused ja põhimõtted. Firma kümnnendal sünnipäeval ma filmisin... kõiki... ka sinu naist, niisama. Meil oli isegi alusmaterjal olemas. Me tegime selle videoroboti valmis ühe õhtuga, sa olid kõik ette valmistanud. See, mis puudutab Miat oli kõige raskem, aga muu... see oli lihtsalt nii lihtne.

N: Miks sa seda teed, mis mängu sa mängid?

O: Aga Mia on tubli ja mu süda on kerge.

M: Sa valetad.

O raputab pead.

M: Ütle, et sa valetad!

M ähvardab teda püssiga.

O: Anna minna kütt! Pane ikka padrun ka salve, kütt! Enne, kui sihtima hakkad, kütt!

M: Ütle, et sa valetad!

N: Anna püss siia!

M: Valetad!

N püüab püssi oma kätte saada, rabelemise käigus läheb püss lahti.

PAUS

N: Jäta oma rõvedad naljad, pane riidesse, võta oma kott ja mine ära.

O: Nüüd, kus sa näed, et see jumal, kes sulle ütles stopp, olin tegelikult mina. Kas sa nüüd vähemalt kaalud minu pakkumist? Kas sa nüüd näed, kui suured silmad on sinu hirmul? Ja mis vahet seal on, kui Al siin midagi üle võtab või nokitseb – maailm pole kunagi olnud see, mis ta näib.

PAUS

Te ju saate sellest aru, te ju saate sellest nüüd ometi aru? Võtame ohjad enda kätte kuniks võimalik. Istu sadulasse!

O ronib raskustega hobuse selga.

O: Dora galopp! Dora nõõ! Dora! Ära põrnitse, sa andsid mulle juba andeks. Aga sinu ees olen ma veel süüdi.

O hakkab naerma.

O: Sa tahtsid ju täna kinno minna, mul on kahju. Dora tahtis kinno minna, mul on kahju. Mul on kahju, et ma teie plaani ära rikkusin. Aga miks?

N: Mis miks?

O: Miks tahtsid kinno, hobusega mitu tundi... kinno? Kas oli mõni kindel film?

N: Ei.

O: Kas oli siis midagi muud? Ei olnud? Oli? Mis tõmbas? Oli üks unenägu, oli ju?

N: Kui kaua ta seal ukse taga meie järgi luuras?

O: Ja kas unenäos oli üks mees? Oli ju? Mees ülikonnas, habe aetud... mees lõhnas...

N: Jää vait!

O: Mis värvi oli ülikond, ah? Kas oli must, või oli sinine, või oli hoopis roheline?

N: Ma ei usu sind.

O: Sügavroheline, peaaegu must.

N: Topi talle midagi suhu. Ma ei usu teda.

O: Sa ei tohiks uskuda seda, mida sa näed.

N: See ei ole päriselt.

O: Päriselt on see, mida sa usud ja sa usud, mida sa näed ja sa näed, mida ma näitan.

Dora! Galopp! Roni üles, kihutame. Kuni meile päriselt öeldakse stopp!

Dora viskab O seljast maha.

N: Dora!

O lebab liikumatult.

N: On ta...

M katsub O hingamist, otsib pulssi. Dora hirnatab.

N: Mida sa tegid, Dora.

Dora hirnatab veelkord.

N: Rahu, see pole sinu süü.

M: Võta jalgadest.

M ja N hakkavad O-d õue viima.

N: Ära võta seda tööd vastu.

Mia tuleb ukse taha.

Mia: Isa!

M: Ja.

Mia: Kas põhi on seal, kus on suur mänd?

M: Ja.

Mia: Aitäh!

On kuulda, kuidas Mia eemaldub. Dora hirnatab.

N: Ei, täna ei lähe kuskile. Dora tahaks kinno minna.

M: Ma ehitan sulle ise kino.

M ja N teevad ukse lahti ja viivad O õue.

PAUS

Dora teeb mõned koolisammud ja hirnatab.

LÕPP